Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Purtătorul de cuvânt al Curţii de Apel Argeş este un judecător şi „Iartă-l, Doamne, că nu ştie ce spune!“
3 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

CE-A MAI RĂMAS DIN STRATEGIA DE POST-ADERARE 2007-2014 A MUNICIPIULUI PITEŞTI
7 pag

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 326** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **28 iunie - 12 iulie 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

DOVADA MARILOR FRAUDE PE CARE PROCURORII LE-AU ACOPERIT
5 pag

LA ALEGERILE PENTRU PRIMĂRIA MIOVENI, ARGENTINA CULUCUŞ A SUFERIT PRIN CELE 5,2% VOTURI UN MARE DEZASTRU PERSONAL
8 pag

EDITORIAL

COMUNA DIN PARIS, „MAMA“ NOŢIUNII DE COMUNISM

CUVÂNTUL „COMUNISM“ – FOLOSIT CA SPERIETOARE ÎN POLITICĂ ÎN PERIOADA ACTUALĂ

CE ESTE COMUNISMUL

Este grav ce se întâmplă în politica mondială actuală, când noţiunea de comunism este folosită „fără just temei“, prin care se încearcă să se dea o tentă greşită a actualei politici a marilor magnaţi promovată de marea masonerie mondială, având ca scop îmbogăţirea exagerată a unor mari corporaţii mondiale. De aceea, facem precizarea asupra faptului că „ACEST ZIS COMUNISM“ este o „DOCTRINĂ SOCIALĂ, POLITICĂ ŞI ECONOMICĂ, CONSTITUITĂ PE PRINCIPIUL ABOLIRII PROPRIETĂŢII PRIVATE ASUPRA MIJLOACELOR DE PRODUCŢIE (instituţii, fabrici, uzine) ŞI INSTAURĂRII PROPRIETĂŢII COLECTIVE (a tuturor cetăţenilor) ASUPRA LOR“. Pentru că această doctrină a căpătat conotaţii periculoase, fiind transformată într-o luptă în primul rând politică, ea trebuie explicată amănunţit de către mijloacele media, de către Academia Română şi, nu în ultimul rând, de „Institutul De Cercetări Asupra Comunismului“. Că într-adevăr există acest institut reprezintă un mare câştig privind măsurile care pot contribui la motorul dezvoltării pe mai departe a societăţii. Numai că acest institut se află într-o mare eroare, prin faptul că el nu reprezintă un „pol important de discuţii corecte, ştiinţifice şi bine documentate“ privind unele elemente esenţiale pe care acest institut „le dă la spate“, sau le acoperă intenţionat ca urmare a mijloacelor de subvenţionare din partea marilor corporaţii şi a marilor state care au interes ca majoritatea zdrobitoare a cetăţenilor „care produc plus valoare“ să nu poată beneficia decât infim de bunurile pe care această majoritate zdrobitoare o produce pentru societate. În acest context putem spune că la baza tuturor bunurilor produse, la baza tuturor conflictelor dintre

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 26 22 38 48 10 45

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

ţări iar, în interiorul ţării, între diversele doctrine politice stă în final dorinţa puterilor mari de dominare a cetăţenilor proprii sau a cetăţenilor din ţările cucerite. Datorită acestui lucru, am spus încă de la început că la baza teoriei politice lansate de Marx şi Engels (un german şi un englez) a stat „marea mişcare a săracilor din Franţa", care, pentru o perioadă de timp, au creat în 1793 „statul francez" numit Comuna din Paris. Este pentru prima dată când majoritatea cetăţenilor pe care doctrina îi numeşte „proletari" a pus mâna puterea statului monarhic francez şi din punct de vedere politic. În interiorul „statului francez Comuna din Paris" s-a dezlănţuit un război civil, care prin efectele sale, a constituit „marele motor al dezvoltării" unei mari clase politice numită „burghezie", care s-a transformat după aproape 100 de ani în „burghezia proletară", ce a ţinut în România până la 22 decembrie 1989.

CE PRINCIPII AU STAT LA BAZA COMUNEI DIN PARIS ŞI, RESPECTIV, A COMUNISMULUI

Trebuie precizat de la început că la baza comunismului a stat principiul de milenii al societăţii omeneşti „COMUNA PRIMITIVĂ", care s-a dezvoltat încet şi aproape de la sine datorită faptului că la baza ei stătea principiul „familial": tată, mamă, copii, nepoţi, strănepoţi, veri de toate gradele, care prin înmulţirea exagerată tatăl, ca suveran al familiei comunei, nu mai putea face faţă conducerii numeroasei familii. Prin îndepărtarea gradului de rudenie în cadrul comunei primitive au apărut şi primele „reacţii divergente" în ceea ce priveşte conducerea colectivă a numeroasei familii primitive. În interiorul ei au apărut latent primele conflicte familiale, care, în final, au generat primele conflicte denumite tribale, unde, de această dată, familiile mai îndepărtate nu au mai respectat „conducerea primului tată". În acest context, istoria face trimitere la cele două perioade destul de îndelungate în dezvoltarea societăţii, şi anume: perioada matriarhală, când mama conducea familia, şi perioada patriarhală, când tatăl şi, respectiv, bărbatul deţinea conducerea datorită unor calităţi superioare reprezentate de „putere fizică şi mentală" asupra femeii, care a rămas în continuare să-şi dovedească „puterea existenţei sale", reprezentată de fecunditate, având ca scop fundamental înmulţirea populaţiei şi perpetuarea speciei umane.

AGRESIVITATEA POLITICĂ APĂRUTĂ ÎN SOCIETATE

Cetăţenii au luptat dintotdeauna împotriva „TAŢILOR SOCIALI", adică împotriva conducătorilor care au pus mâna pe putere împotriva intereselor lor. Datorită acestui lucru, oamenii de cultură, ştiinţă şi puterea militară s-au dezbinat, privind diferit modalitatea de conducere a treburilor societăţii. Una dintre problemele importante care a avut reverberaţii grave prin declanşarea marilor conflicte dintre familii devenite state a constituit-o înfiinţarea în 1821 a Partidului Comunist. Prin această teorie s-a încercat diminuarea puterii unor elite conducătoare asupra majorităţii cetăţenilor. Această diminuare a avut loc odată cu înfiinţarea unor organizaţii de apărare a drepturilor lor, care au culminat în final cu înfiinţarea în 1948 a ONU. Prin înfiinţarea Partidului Comunist, cele două mari puteri europene Anglia şi Germania, simţind efectele grave asupra majorităţii populaţiei, au încercat la începutul secolului al XIX-lea exportul comunismului la marginea Europei, iar locul cel mai propice era marea putere rusă, atât numeric, cât şi militar. Aceasta, în condiţiile în care cele trei mari puteri europene Anglia, Franţa şi Germania nu au reuşit „să scoată comunismul din ţările lor" doar prin războaie. Agresivitatea politică a secolului al XIX-lea şi a începutului de secol XX a dat roade pentru puţin timp în Rusia, ţara din Europa cel mai grav deposedată de libertăţi pentru cetăţean. Apariţia lui Lenin şi exportarea lui în Rusia au creat în imensul spaţiu rusesc, care nu putea fi controlat poliţienesc şi nici politic, condiţii favorabile, ceea ce francezii nu au reuşit în 1793 prin Comuna din Paris. Apariţia Primului Război Mondial a creat condiţii optime privind dezvoltarea comunismului şi, implicit, condiţii foarte bune pentru „noua comună, de această dată de la Petersburg", unde se afla reşedinţa ţarilor. 7 noiembrie 1917 a fost scânteia detonată de marinarii de pe Crucişătorul „Aurora", moment în care a început coacerea condiţiilor privind extinderea comunismului în Rusia celor aproape 300 de milioane de cetăţeni şi pe o suprafaţă de aproape două ori cât America. Aici, la Petersburg şi apoi la Moscova, a început prima mare revoluţie împotriva marelui capital în ascensiune şi implementarea noii doctrine privind noile relaţii care au stat la baza comunei primitive: „fiecăruia după munca depusă, tuturor după nevoi". Cu alte cuvinte, bogăţia societăţii trebuia împărţită aproape egal între cetăţeni, care aveau obligaţia să muncească după puteri şi să consume doar atât cât le era strictul necesar. Trebuie să facem doar o singură precizare, care se pare că are în prezent o justificare. În prezent, asistăm la un fenomen grav asupra României şi sigur asupra Europei, fenomen care către mijlocul secolului al XIX-lea a fost sesizat de filozofii şi analiştii politici, precum în analiza făcută asupra „Operelor lui Marx şi Engels" cu luciditatea cetăţeanului care trăieşte în anul 2016. Iată ce se spune: „Tocmai emigraţia europeană a permis Americii de Nord şi de Sud, respectiv SUA, să treacă la acea uriaşa dezvoltare a producţiei agricole a secolului respectiv, încât să zdruncine din temelii atât marea, cât şi mica proprietate funciară din Europa." Iată câteva consideraţiuni pe care mijloacele media le produc în eter, prin care se doreşte revitalizarea după aproape 200 de ani a „sperieturii societăţii" acum foarte dezvoltate cu privire la „pericolul comunismului". Sigur că, dacă acest pericol ajunge să atingă existenţa vieţii majorităţii cetăţenilor, atunci societatea actuală trebuie să se teamă de comunism, însă trebuie spus că această teorie filozofică îşi va face efectele doar mult mai târziu. Când? Nimeni nu poate anticipa, ca urmare a unor teorii filozofice ale savanţilor cu privire la cauzele care vor distruge omenirea. Este cunoscută teoria lui Maltus. Teoria energetismului. Teoria distrugerii planetei ca urmare a unor catastrofe întâmplătoare. Toate acestea au la bază cea mai importantă teorie a vieţii pe pământ, dezvoltată în primii ani ai secolului I, atunci când a apărut religia cu ramurile sale, dintre care cea mai plauzibilă pentru noi, europenii, şi chiar pentru americani este religia ordotoxă şi catolică, care a promovat „mitul religios al lui Hristos". Acest lucru a generat cele două teorii fundamentale ale existenţei umane: idealismul şi materialismul. Prima teorie, idealismul, avea la bază „ideea de existenţă a puterii cereşti", iar cea de-a doua avea la bază „ideea puterii materiale". Confruntarea dintre ele a dus la Cele Două Războaie Mondiale, în condiţiile în care Materialismul era mai aproape de existenţa umană, cetăţeanul putând să „palpeze" şi să simtă nevoile sale. În condiţiile în care Idealismul avea la bază „fericirea veşnică", pe care nimeni nu o putea avea şi nici chiar simţi. Într-un cuvânt, idealismul reprezintă o promisiune de cele mai multe ori irealizabilă, în condiţiile în care materialismul este aproape de noi, de oameni, de hrana noastră materială. În schimb, în societate este absolut necesar ca cele două idei să facă pace veşnică prin faptul că individul, în existenţa sa, are nevoie de amândouă: atât de idee ca hrană spirituală a sufletului, cât şi de materie ca hrană materială a organismului, fără de care nu poate supravieţui.

(continuare în numărul următor)

Şi justiţia trebuie să ştie-art.1 „România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil”

PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL CURŢII DE APEL ARGEŞ ESTE UN JUDECĂTOR ŞI „IARTĂ-L, DOAMNE, CĂ NU ŞTIE CE SPUNE!“

Poate că şi la Curtea de Apel s-a citit art.124 din Constituţie

În data de 30.05.2016, cu adresa nr. 33, redacția ziarului reflector Argeşean a trimis o sesizare preşedintelui Curţii de Apel Argeş Piteşti, în care, conform Legii nr. 544 privind accesul liber la informații, îi puneam o întrebare pertinentă, cu privire la prevederile Constituției „Simboluri naționale”, prevăzute de art.12. Am aşteptat aproape de termenul legal şi la data de 21.06.2016, prin adresa nr. 908/R, am primit un răspuns inexact pentru justiția argeşeană, răspuns dat de „Biroul de Informare şi Relații Publice al Curşii de Apel Piteşti, purtător de cuvânt...”, fără semnătura instituției, cum probabil ar fi trebuit să fie. Îmi este greu să înțeleg că la cea mai înaltă instituție prevăzută de Legea fundamentală în art.122, nu este cunoscut faptul că este obligatoriu ca orice act să fie nominalizat prin persoana care semnează actul. Spunem acest lucru, că redacția ziarului s-a adresat „preşedintelui Curţii de Apel Argeş Piteşti” şi nu purtătorului de cuvânt. Acest lucru, pentru că noi ne-am adresat conform unei legi, respectiv Legea nr.544, iar în aceste condiții, şi conducerea Curţii de Apel, are obligația să răspundă. Aceasta, în condițiile în care, aşa cum prezentam mai sus, la art.124 se precizează: (1) Justiția se înfăptuieşte în numele legii, iar la punctul (2), se precizează fără echivoc, că justiția este „unică, imparțială şi egală pentru toți”. Mai mult decât atât, la paragraful (3) pe care respectivul judecător nu l-a citit niciodată, se precizează, „judecătorii sunt independenți şi se supun numai legii”. În aceste condiții, este de neînțeles, cum de purtătorul de cuvânt nu ştie că şi Legea nr.544 este o lege pe care şi domnii judecători sunt obligați să o respecte. Este foarte grav ce se întâmplă în prezent cu cele 3 puteri prevăzute în Constituție, legea fundamentală a statului şi nu a uneia dintre cele 3 puteri. Datorită acestui lucru, putem spune fără să greşim, citind mesajele primite de la cititori, că în prezent, o parte din judecători judecă nu cum spune legea, ci după propriile lor păreri, bazându-se pe prevederea „independenței”, uitând însă, că domniile lor şi ei, se supun „numai legii”.

Prevederile Cosntituţiei, art.1 - Piatra fundamentală a tuturor deciziilor luate de judecători

În respectiva adresă primită de la Curtea de Apel Piteşti, am citit cu stupoare răspunsul într-o singură frază cuprinsă în aproape 40 de cuvinte (cam lungă), în care distinsul purtător de cuvânt se află într-o mare eroare care capătă o gravitate deosebită datorită faptului că domnia sa este judecător şi este obligat să respecte prevederile Constituției, care spune că „justiția se înfăptuieşte în numele legii, şi nu a fărădelegii”. Domnul purtător de cuvânt mistifică prevederile art.7 alin.3 din Legea nr. 75/1994. Am luat cartea şi am citit la cap. I prevederile constituționale, capitolul „Arborarea drapelului României”. În această lege, sunt foarte clare prevederile art.2 intitulat „Drapelul României se arborează în mod permanent”. Ceea ce se întâmplă şi la Curtea de Apel, pe fundalul mesei Completului de judecată, unde sunt afişate drapelul României şi ceea ce noi criticăm, drapelul UE. Poate că domnul judecător nu a citit art.2, care cuprinde punctele a), b), c) şi d), care stabileşte obligativitatea permanenței. Urmează art.3 cu „Drapelul României se arborează temporar”, care cuprinde punctele: a), b), c) d), e) şi f). Gravitatea interpretării art. 7 este evidentă pentru cei care ştiu să citească şi au învățat alfabetul limbii române. Purtătorul de cuvânt este într-o eroare totală, atunci când precizează „în locurile în care se arborează drapelul României, poate fi arborat şi drapelul Consiliului Europei”. Nu ştim cum a putut să tragă asemenea concluzie purtătorul de cuvânt cu privire la art.7. În legea 75 se precizează: „Drapelele altor state se pot arbora pe teritoriul României...” cu prilejul vizitelor cu caracter oficial de stat... Ne punem întrebarea: în ce lege este stabilit vreun drapel al Consiliului Uniunii sau al UE? Datorită acestui lucru, putem spune că juridic putem încadra acest lucru ca o faptă penală, stabilite prin Legea 75 ca infracțiuni şi contarvenții. Facem cuvenita trimitere la prevederile Legii 75, punctul g) care precizează că este infracțiune „purtarea sau arborarea pe teritoriul României a drapelelor altor state”... Acest lucru ar fi trebuit să fie ştiut şi de la Curtea de Apel Argeş Piteşti, iar dacă veți vedea la televizor când apare preşedintele României în ultimile luni, acesta nu mai este încadrat cum era acum o bună perioadă de timp, de drapelul tricolor şi drapelul aşa zis UE.

Punem întrebarea publică justiţiabililor, ce lege şi ce text de lege în Europa, precizează Constituţia şi drapelul UE?

Pentru acest lucru, am luat prevederile ultimul act juridic intitulat Tratatul de la Lisabona de la 1 dec. 2009, unde se precizează clar că statele nu au stabilită o constituție a celor 29 de state care au semnat tratatul de la Lisabona. În acest tratat, se precizează suficient de clar, că a fost doar o discuție despre constituția Europeană. Lucru nematerializat în vreun act oficial. Drept urmare, ceea ce se întâmplă în România, prin arborarea ilegală a unui aşazis Drapel European, este un act ilegal pe care Curtea de Apel Piteşti îl patronează, încălcând legea pe care o interpretează greşit la art.7. Fără nicio discuție, România se află de sute de mii de ani într-un teritoriu pe care geografic şi nu juridic l-au numit Europa. Spunem acest lucru, pentru că în niciun act dintre state nu se precizează la semnare că România este în Continentul Europa, iar China este în Asia. În documentele dintre țări, se precizează denumirea statului şi nu continentul respectiv. Ceea ce doresc unele state mari cu influență în Europa să domine statele mai mici prin acapararea identității naționale, iar în final fiind dominația economică, este un lucru pe care absolvenții facultăților de drept ar fi trebuit să îl cunoască la terminarea studiilor. Sigur că obediența cunoscută a românilor, trecută chiar în proverbe: „te faci frate cu dracul, până treci puntea” sau „capul plecat, sabia nu-l taie”. Oare aceste principii trebuie să stea la baza actului de justiție? Pentru că până la urmă, cele prezentate de redacția ziarului, reprezintă un semnal dat uneia din cele 3 puteri ale statului, care sunt egale în drepturi. Numai că, în România legea s-a întors cu susul în jos. Nu mai există principiul valorilor. Procurorul este deasupra judecătorului. Procurorul este deasupra Parlamentului şi chiar a celeilalte puteri, cea executivă. Şi toate acestea, datorită obedienței caracteristică poporului român, când unii ambasadori ai unor mari puteri din ultimii 70 de ani, precum ambasadorul Rusiei în 1945 şi ambasadorul Americii în anul 2015, îşi permit ingerința în treburile statului român, încălcând grosolan prevederile art.1 din Constituție. Şi când te gândeşti că în legea fundamentală, există o instituție numită „Curtea Constituțională”, care la art. 142 precizează: „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”. Mai mult decât atât, în câteva numere, am etichetat această instituție fundamentală a Cosntituției drept „Dumnezeul națiunii române”. Cât este de Dumnezeu, acum, în ultima lună, o dovedeşte numirea doamnei fostă preşedintă a Înaltei curți de Casație şi Justiție, după ieşirea la pensie ca „judecător la CCR”. Ce o căuta dumneaei în această înaltă funcție, când nu a fost în stare să interpreteze unele texte simple de lege, iar mai mult, a patronat recursul unor fapte ilegale făcute de preşedintele României, domnul Klaus Iohannis, care avea hotărâre definitivă şi irevocabilă. Drept urmare, preşedintele a recompensat-o cu numirea la Curtea Constituțională ca judecător, încasând şi pensia de fost preşedinte al ICCJ, şi salariul timp de 9 ani al mandatului unui judecător la CCR. Mai mult decât atât, fapta domnului preşedinte a fost trimisă tocmai la Curtea de Apel Piteşti, să fie judecată de Completul din Argeş. Toată lumea se întreabă de ce Argeşul? Nu vrem să fim malițioşi cu privire la unele acte juridice săvârşite în numele “lui Dumnezeu pe Pământ”, reprezentată de judecători. Pentru a răspunde pertinent, am trimis Curții de Apel Piteşti documentele necesare pentru a fi citite de purtătorul de cuvânt dar şi de conducerea Curțiid e Apel Piteşti, respectiv i-am trimis: copie de pe Legea 75, de pe cap. I ale Tratatului de la Lisabona, şi un ziar din 8 martie 2016, în care exista un editorial, “Drapelul tricolor- bătaia de joc a autorităților...” Respectivul material pe care îl publicăm în presă, cu toate consecințele răutăcioase pe care îl pot avea redactorii ziarului față de unii judecători, va fi trimis şi celor 9 judecători ai Curții Constituționale, pentru ca şi dumnealor să ia aminte că pentru apărarea art.1, cetățeanul contribuabil român, din puținul pe care îl are, prin plata taxelor, o parte ajunge şi la justiție. Drept urmare, este un sacrilegiu săți bați joc de actul fundamental şi, de ce nu, chiar de actul de justiție.

(continuare în numărul viitor)

D. BOŢILĂ

A trăit ca un erou, dar a murit... degeaba

LA CATAFACUL GENERALULUI DE ARMATĂ STĂNCULESCU AU FOST PREZENTE PERSONALITĂŢI IMPORTANTE ALE VIEŢII MILITARE ŞI POLITICE

Fără niciun fel de discuţie, generalul de armată Stănculescu, a fost întradevăr un român adevărat, şi chiar un colaborator chiar şi din Închisoarea Jilava, al ziarului „Reflector Argeşean". De aceea, nu putem trece cu vederea acest eveniment care a îndurerat inimile în primul rând a foştilor ofiţeri din armata română, pe care în decursul îndelungatei sale cariere, i-a comandat cu blândeţe dar şi cu fermitate caracteristică unui militar de carieră. G-ralul Stănculescu va rămâne în istoria veşnică a României, chiar şi doar pentru publicul dornic de senzaţie, numit „Generalul cu piciorul în ghips". Acest lucru, pentru cei care au minte şi ştiu să citească, dovedeşte că generalul a jucat un rol hotărâtor în izbânda actului petrecut la 22 decembrie 1989. Acum, după moarte, probabil că cetăţeanul Mărieş care zice că reprezintă o seamă de revoluţionari şi că dumnealui reprezintă lupta împotriva sistemului dictatorial comunist, în sfârşit, poate să aibă linişte când îl vede pe general „pe catafalc". Pentru marele public, trebuie totuşi precizat faptul că generalul Stănculescu a jucat un rol determinant, în primul rând pentru evitarea unui război civil în care armata română ar fi fost obligată constituţional să intervină. Prostiile pe care le debitează acest „îmbuibat al tranziţiei", pe numele său, Mărieş, nu trebuiesc luate în seamă. Generalul Stănculescu, prin poziţia şi ierarhia militară, avea dreptul, în situaţia de anarhie a acestor zile, să preia conducerea statului în locul lui Ion Iliescu. Mai mult decât atât, documentele pe care Mărieş nu ştie să le citească, dovedesc clar, modul discret în care generalul, înainte de 22 decembrie 1989, a ştiut să ducă tratative pentru căderea lui Ceauşescu. Aceasta, în condiţiile în care Ceauşescu a avut încredere desăvârşită până în ultima clipă a vieţii în Stănculescu. De ce Stănculescu poate fi considerat un erou şi nu un criminal? Pentru că a predat forţele armate puternice ale României societăţii civile, respectiv lui Ion Iliescu.Fapt deosebit de important pentru destinele României, din punct de vedere politic şi militar. Spaţiul nu ne permite să detaliem modul simplu în care a fost incinerat generalul la Crematoriul Cenuşa din Bucureşti, având parte de o ceremonie sobră, aşa cum toată viaţa a trăit şi a muncit generalul de armată Stănculescu. De aceea, vom da curs unui comunicat al Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă din Armele de Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic, care au depus la catafalcul generalului o imensă coroană aşezată în imediata apropiere a fotografiei generalului, depusă de o delegaţie de generali ai armatei române. „Asociaţia Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Armele Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic a luat act cu profundă tristeţe de trecerea în nefiinţă a celui care a fost generalul de armată (cu patru stele) Victor-Atanase Stănculescu, în seara zilei de 19 iunie 2016, ziua pogorârii Sfântului Duh. În numele Asociaţiei, la catafalcul celui dispărut, a depus o coroană de flori (pe a cărei eşarfă sunt înscrise regrete eterne) o delegaţie compusă din generalii Ionel Dumitrescu, Mihai Radu şi Matei Neculai, cărora li s-a alăturat corespondentul hebdomadarului Reflector Argeşean, Victor Vernescu. La procesiunea desfăşurată la Crematoriul Uman „Vitan Bârzeşti" au pronunţat cuvinte de recunoştinţă şi bun rămas personalităţi de seamă ale armatei şi ale vieţii politice şi culturale româneşti, între care ambasadorul Caius-Traian Dragomir, medical personal al defunctului, fostul şef al St.M.G.- gen. Mircea Chelaru, fostul preşedinte al României- Ion Iliescu. În numele A.C.M.R.R.A.T.I.R.R. a exprimat un cuvânt de adio generalul Matei Neculai. La căpătâiul defunctului, pentru a prezenta omagiul de rămas bun au fost o seamă de foşti miniştri, cadre militare cu lungi stadii de serviciu în formele superioare de comandă ale armatei, oameni de cultură şi oameni politici de frunte precum Nicolae Spiroiu, Florea Dumitrescu, Răzvan Teodorescu, Ion Plăviciosu, Valeriu Pricină, Mircea Dogaru, Codrin Ştefănescu..." Pentru eternitate şi dreptate, putem măcar după moarte, să-i transmitem generalului de armată Stănculescu, „Odihnească-se în pace, domnule general!"

Dovada colaborării generalului cu ziarul „Reflector Argeşean", reprezentată de Facsimil

03.04.13
Jilava
[illegible]

Stimate Domnule Director
al Ziarului de opinie şi acţiune obştească
civică şi politică a judeţului Argeş

La 3h½ de la primirea ziarului pe care l-am
citit numai în revistă am constatat cu aceeaşi mare
bucurie şi plăcere că avangarda Argeşeană luptă pentru
România.

Vă rog în primul rând să transmiteţi familiei
îndurerate condoleanţe şi păreri de rău pentru cel ce a fost
col. Mihail-George Florian Niţulescu pe care l-am cunoscut când
lucra la M.St.M. Dir. Operaţii şi îmi regret plecarea din viaţă
la cca 76 de ani.

De asemenea felicit comitetul de organizare şi rog
să primească felicitări pentru munca desfăşurată pentru
Asociaţia Cadrelor de Rezervă şi Retragere Basarab I şi
Ziarul dumneavoastră pentru că are în atenţie şi astfel aţi
opinii necesare pentru cei ce s-au trudit în apărarea
României.

Apreciez şi multe din articolele ziarului ce exprimă
[illegible] veritabil în aprecierea perioadei actuale a României
aşa cum expunea şi în trecut cu mult curaj aspectele
evoluţiei noii Românii scăpate de tirania pe care
trăiam şi nu aveam nici-o perspectivă.

Nu mi-e frică că va fi peste 100 de ani aşa
cum [illegible] expunerea şi mă doare prezentul şi viitorul apropiat
care poate avea urmări nefaste şi dezastruoase pentru Ţară!

Despre articolul domnului General Marin Stafie doresc
să-i transmit că îl înţeleg dar acum sunt destule [illegible]
civile care se transmit de pe un teritoriu pe altul ca o
epidemie de ciumă...

Pentru rest vă rog să reţineţi că n-am apucat
în acest răgaz de 3h½ la câteva deşi mult mai largă
cuprindere a unor articole la care nu am reţinut decât titlurile.
Deci voi avea încă chiar de studiat în zilele următoare ziarul
dumneavoastră.

Venind în curând Sfintele Sărbători ale Paştelui, [illegible]
de reculegere pentru moartea dar şi marea Înviere a Fiului lui
Dumnezeu, [illegible] doresc întregii redacţii Sărbători
[illegible]

Dan Corneliu Pascaru, Gheorghe Crăiniceanu şi Vasile Voloşeniuc

DOVADA MARILOR FRAUDE PE CARE PROCURORII LE-AU ACOPERIT

În cartea- document a lui Vladimir Alexe, nominalizată la sfârşitul materialului, se precizează cu certitudine, faptul că Parchetul General de pe lângă Curtea Supremă d ejustiţie, încă din data de 2 septembrie 1995, a fost sesizat de Curtea de Conturi a României, cu privire la aceste fapte prezentate în continuare. Numai că, aşa cum era stilul Parchetului General al României, de acoperire a marilor fraude, unele dintre ele doar acum, după aproape 20 de ani, la insistenţa actualului DNA condusă acum nu de procurorul general drăgulin, ci de doamna Kovesi, încearcă să aducă în actualitate marile fraude care au distrus avuţia naţională. Sigur că este bine că în sfârşit în Parlamentul României, un parlamentar a pus în discuţie problema valorii bunurilor existente în anul 1990 după guvernarea regimului Ceauşescu. Sigur că niciodată nu este prea târziu, numai că, domnii procurori ar trebui să se autosesizeze la toate aspectele sesizate de presă şi nu doar la sesizările destul de puerile a jurnalistului Torontan care a confundat sportul cu economia românească. De aceea, în numerele viitoare vom prezenta şi alte aspecte cu privire la numele celor care având funcţii politice, au devalizat întreprinderile pentru care s-au jertfit chiar majoritatea cetăţenilor şi nu artişti celebri sau unii politicieni „fără a avea un strat politic".

DUMITRU BOŢILĂ

Un raport al Curţii de Conturi, intitulat Raportul public anual, privind contul general anual de execuţie bugetară pe perioada 1990-1992, înaintat Parlamentului Românie în iunie 1996, prezenta rezultatele unui control efectuat la Banca Română de Comerţ Exterior (ulterior Bancorex). Conform raportului, s-a constatat cu acest prilej că, după 31 decembrie 1989, BRCE preluase ilegal de la Banca Naţională a României suma de 2030 milioane dolari. Suma - aparţinând Statului român - se constituise, în principal, din următoarele resurse: Rezerva de Stat a României, în valoare de 727,6 milioane dolari; Fondul Valutar Centralizat al Statului, în valoare de 1.106 milioane dolari; Conturile fostului Oficiu Economic Central „Carpaţi", în valoare de 153,4 milioane dolari; şi 43 milioane dolari puse de către BNR la dispoziţia fostului Minister al Comerţului Exterior şi Cooperării Internaţionale. Aceste grave ilegalităţi au fost sesizate Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie din 2 septembrie 1995, fără să se declanşeze urmărirea penală a vinovaţilor. Cu toate insistenţele, clusiv cele ale mass-media, procurorul general din acel moment, Vasile Manea Drăgulin, a păstrat o tăcere totală, şi destul de stranie, faţă de această uriaşă delapidare a valutei României. Potrivit Raportului Curţii de Conturi, la data de 31 decembrie 1989, Rezerva de Stat în valută a României – definită ca atare prin Decretul 314 din 15.07.1978 - era de 727,6 milioane dolari. Numai că, la aceeaşi dată, această sumă figura în evidenţa contabilă a BRCE, ca împrumut financiar primit de la BNR, din Rezerva de Stat în valută a României. Deşi BRCE susţine că ar fi folosit cei 727,6 milioane dolari pentru aşa-zise plăţi externe, Curtei de Conturi a constatat că, în realitate, BRCE nu putea să justific acest lucru cu documente. Adevărata lovitură avea însă să vină pe 3 februarie 1990, când BRCE cumpără cei 727,6 milioane dolari, la cursul oficial. Adică, 1 dolar egal 14,45 lei! Care „lei" îi erau împrumutaţi tot de Banca Naţională. Astfel, dintr-un foc, BRCE şi-a transformat în lei datoria de 727,6 milioane dolari, care reprezentau rezerva valutară a României. Operaţiune ilegală, deoarece BRCE - fără să aibă competenţa necesară - preluase întreaga Rezervă de Stat în valută a ţării, majorându-şi propriile disponibilităţi valutare cu suma mai sus menţionată. Conform Decretului 314/1978 al Consiliului de Stat-în vigoare la acea dată - Rezerva de Stat în valută a României era intangibilă. Pe de altă parte, Legea Finanţelor nr. 9/1972 - şi ea în vigoare la aceaşi dată - stipula că fondul valutar făcea parte dintre rezervele de stat ale României. Aceeaşi lege mai specifica că administrarea Rezervei de Stat în valută se putea face doar prin lege. Astfel încât, lichidarea Rezervei de Stat în valută nu era posibilă decât printr-un Decret-Lege. Permiţând lichidarea Rezervei de Stat valutare a României, Banca Naţională a încălcat flagrant Decretul nr.314/ 1978 al fostului Consiliu de Stat. Alt fond, „Fondul Valutar Centralizat al Statului" (FVCS) se găsea constituit - potrivit raportului Curţii de Conturi - pe numele Băncii Naţionale, în baza decretului nr. 78/7 martie 1988. La 31 decembrie 1989 - constata Raportul - acest fond, care se cifra la 1.106 milioane dolari, se afla însă în evidenţa BRCE (şi nu a BNR), dar într-un cont distinct, în afara bilanţului. La 7 ianuarie 1990, Consiliul Frontului Salvării Naţionale abrogă Decretul nr. 78/1988, fără să adopte o altă reglementare, care să stabilească cine şi în ce condiţii putea dispune de cele 1.106 milioane dolari. Astfel, invocând abrogarea Decretului 78/1988 - după cum constata Raportul Curţii de Conturi - BRCE (Preşedinte Vasile Voloşeniuc) nu a mai ţinut o evidenţă contabilă şi statistică distinctă pentru încasările şi plăţile din FVCS. Raportul Curţii de Conturi constata că, la 25 iunie 1990, BRCE lichidase practic contul FVCS, fără nici o dispoziţie din partea titularului, adică a Băncii Naţionale. 1.106 milioane dolari se „topiseră" astfel, în doar câteva luni, în buzunarele BRCE, fără ca această bancă să aibă vreo autorizaţie legală pentru administrarea fondului. Astfel, BRCE a devenit principala „resursă" de fabricare, imediat după 1990, a „miliardarilor de carton" şi de „credite neperformante", acordate generos clientelei politice a Frontului Salvării Naţionale. Cârdăşia dintre Mafie şi CFSN pornise cu dreptul, şi ea va continua. Prin delapidarea valutei Stalului român din 1990 de Către BRCE, CFSN deschidea larg calea marilor „inginerii financiare" care au urmat, punând bazele „caracatiţei" mafiote, care va secătui România. Asta nu era însă totul. Tot la 31 decembrie 1989, o sumă cifrată la 153,4 milioane dolari, care constituia contul fostului „Oficiu Economic Central Carpaţi" (OECC), era însuşită de acelaşi BRCE (preşedinte Vasile Voloşeniuc), în ciuda faptului că Decretul-Lege 30/18.01.1990, privind lichidarea contului fostului OECC, nu nominalizase BRCE ca administrator al acestei sume. Legal, suma de 153,4 milioane dolari ar fi trebuit să fie preluată nu de BRCE, ci de patrimoniul statului. Care nu era gestionat de BRCE, ci de Banca Naţională. Alte 43 milioane de dolari intraseră ilegal şi dispăruseră în buzunarele fără fund ale BRCE. În baza unor decrete din anii 1982 şi 1983, BNR pusese la dispoziţia temporară a fostului Minister al Comerţului Exterior şi Cooperării Internaţionale (MCECI) 43 milioane de dolari, cu titlu de împrumut, fără dobândă. Raportul Curţii de Conturi a constatat însă că BRCE nu a restituit această sumă BNR, ci a cumpărat-o la 3 februarie 1989. Deoarece cei 43 milioane de dolari de care beneficiase fostul MCECI fuseseră alocaţi din rezerva valutară a statului, lichidarea obligaţiei de restituire a sumei intra - potrivit Decretului-Lege nr. 10/31 decembrie 1989 - doar în competenţa Guvernului României şi nu a celor două bănci.

PRELUARE DIN CARTEA „ION ILIESCU- BIOGRAFIA SECRETĂ", VLADIMIR ALEXE

Se duc la Domnul Oamenii Ţării

MOARTEA GENERALULUI DE ARMATĂ STĂNCULESCU - O PIERDERE MARE PENTRU ARMATA DE REZERVIŞTI A ROMÂNIEI

Într-o surdină neproductivă pentru democraţie, fie ea şi originală, s-a aflat că, în jurul orei 1830, duminică 19 iunie 2016, la vârsta de 88 ani, a plecat spre Domnul, generalul de armată Victor -Atanasie Săndulescu. Din reţelele de socializare, la o căutare migăloasă, aflăm că nu cu mult timp înainte, generalul suferise un accident vascular cerebral, cel care, probabil (spun probabil din lipsa altor informaţii), i-a cauzat „plecarea", din acel azil de bătrâni de undeva din apropierea Bucureştilor, în judeţul Ilfov. Victor-Atanasie Stănculescu s-a născut la Tecuci, judeţul Galaţi (Tutova), în zorii zilei de 10 mai 1928, într-o familie cu rădăcini înfipte adânc în pământul multimilenar al ţării, cu o lungă descendenţă militară. Tatăl său a fost ofiţer-aviator (dispărut fulgerător din viaţă când Victor-Atanasie nu apucase să împlinească vârsta de şase ani). De creşterea şi educaţia copilului a rămas să se ocupe mama sa care, după primul an absolvit la liceul militar „Mihai Viteazul" din Târgu Mureş (liceul mutându-se la Timişoara după înstrăinarea Ardealului prin dictat) a hotărât ca tânărul liceean să-şi continue studiile la Braşov, la un liceu civil. Dragostea pentru matematică, dragoste care l-a urmărit toată viaţa, îl va aduce student la fizică-matematică la Cluj. Tot din dragoste, urmată de decepţie în amor, renunţă la studii şi pleacă pe şantierul naţional de la Bumbeşti- Livezeni, unde a ajuns instructor de şantier şi apoi instructor-sanitar al şantierului. A urmat cursurile şcolii militare de ofiţeri de artilerie de la Braşov absolvită la 30 Decembrie 1949, apoi facultatea de artilerie din cadrul Academiei Militare (fosta şcoală de Război), absolvită în 1952, fiind repartizat în funcţia de şef de Stat Major al Artileriei Corpului 38 Armată din Timişoara (1952-1955), ulterior fiind promovat ca şef secţie în Marele Stat Major, şef de direcţie şi apoi adjunct al Şefului M.St.M. şi şef al Direcţiei Organizare, Mobilizare, Planificare, Înzestrare din M.St.M. În anul 1955 a fost avansat la gradul de maior, iar în 1960 la cel de colonel. (În amintirile dezvăluite generalului Ionel Dumitrescu, Victor-Atanasie Stănculescu spune că, în timp ce la şcoala militară de transmisiuni, unde a făcut primele trimestre, cazarea era asigurată în dormitoare cu parchet pe jos, 18-20 paturi nesuprapuse, costum de instrucţie şi costum de oraş, săli de clasă cu parchet pe jos,… la Braşov cazarea era în dormitoare cu ciment pe jos, cu patruri suprapuse şi peste 100 de elevi în dormitor, un singur costum şi pentru instrucţie şi pentru oraş…). A foast admis ca membru al P.M.R. în martie 1957 (în cererea sa la depunerea candidaturii, la 22 decembrie 1954, şi-a motivat dorinţa scriind, cu sinceritatea idealurilor acelor vremi: „astăzi, când reacţiunea internaţională caută prin toate mijloacele să atace ţările socoalismului, cred că voi putea duce cu mai multă tărie lupta pentru întărirea capacităţii de apărare a ţării noastre"). În 1968, în peruioada invaziei Cehoslovaciei de către unele ţări din blocul sovietic, cu excepţia României, Victor-Astanasie Stănculescu a fost avansat la gradul de general maior (cu o stea). Remarcat pentru cunoştinţele economice dobândite (a absolvit, în 1953, un curs postuniversitar în cadrul Institutului de Studii Economice şi Planificare, actualua ASE) a fost desemnat să conducă Direcţia Economică a Ministerului Apărării Naţionale. În perioada 1981-1986 a fost adjunctul, apoi (1986-1989) prim adjunctul ministrului apărării naţionale. După 22 decembrie 1989 a deţinut, în două rânduri, înalta demnitate de ministru al apărării naţionale. În perioada 1971-1990 a deţinut şi funcţia onorantă de preşedinte al Federaţiei Române de Călărie şi Pentatlon Modern. Prin plecarea dintre noi a celui care a fost generalul de armată Victor-Atanasie Stănculescu am rămas mai săraci, defunctul fiind deţinătorul unor însemnate informaţii pe care poporul român de azi şi de mâine nu trebuie să fie lipsit. O parte din ele i-au fost mărturisite generalului Ionel Dumitrescu în interviul luat de acesta la 07 octombrie 2010, la închisoarea Jilava, interviu apărut în lucrarea „Producţie specială 1930-2010 Electromagnetica", din care, cu acceptul autorului vom cita în continuare. Aflăm astfel că, în anii imediat următori evenimentelor din 1968 (invadarea Cehoslovaciei) armata României s-a reorganizat : „s-a renunţat la cele două regiuni militare şi s-au constituit patru armate luptătoare dispuse în Bucureşti, Cluj, Iaşi şi Craiova. În cadrul acestor armate s-au constituit un număr mai mare de divizii, unităţi militare independente de tăria regimentelor şi/sau a batalioanelor". Mai aflăm că a fost reorganizată industria militară de apărare şi cercetarea ştiinţifică din domeniu. „Fac precizarea, spunea generalul Stănculescu Victor-Atanasie, că am avut asigurată finanţarea, în totalitate, pentru tot ce s-a hotărât să producem". Reţin, din mărturisirile generalului Stănculescu, regretul acestuia că s-a desfiinţat stagiul militar obligatoriu, regret la care subsemnatul şi întreaga noasră redacţie subscrie : „…păcat că armata s-a transformat dintr-o Armată Naţională într-o armată de mercenari, legiune străină care nu mai luptă pentru interesele ţării…" şi generalul continuă profetic şi trist : „…după intrarea în U.E. cei care ne-au primit ne privesc ca pe o trupă de can-can la final de spectacol ...", şi asta, am completa noi, renunţând cu o vinovată inconştienţă la doctrina noastră seculară/milenară de luptă a întregului popor… „Unei ţări, spunea generalul Stănculescu, îi trebuie şi siguranţa naţională ; Pacea nu a fost veşnică, nu este şi nu va fi", iar noi am completa că, pentru a fii siguri de Pace, trebuie să fim bine pregătiţi pentru Război. Bine provocat de generalul Dumitrescu, „puşcăriaşul" Victor-Atanasie Stănculescu face o prezentare de valoarea unei fresce istorice a ceea ce a fost şi despre care acum vorbim, din inconştienţa sau trădarea unora, la trecut. Vorbind despre necesitatea industriei naţionale de apărare, aflăm de la cel ce ne-a părăsit în seara zilei de 19 iunie 2016 că, după 1968 au fost înfiinţate noi institute de cercetare ale armatei, şi noi întreprinderi precum fabrica de avioane de la Craiova, fabrica de elicoptere de la Ghimbav, secţiile pentru produs armament uşor pentru infanterie la Drăgăşani şi Băbeni-Vâlcea, pulberi reactive la Făgăraş şi multe altele. Pentru producerea de arme chimice România avea cercetarea ştiinţifică asigurată şi o industrie chimică civilă capabilă să producă aceste arme. Este un pleonasm să afirmăm că toate acestea spuse în interviu sunt acum neant şi poveşti ştiinţifico-fantastice pentru tânăra noastră generaţie. Dar, pentru a convinge că suntem în realitate, să spicuim în continuare din interviu. Spunea generalul Stănculescu: „În urma analizării făcute pe domeniul dotării trupelor cu transportoare amfibii blindate şi tancuri s-au tras următoarele concluzii: ... a fost luată hotărârea să fie fabricat primul tanc românesc... producţia a fost încredinţată Uzinelor 23 August (peste 30 mii angajaţi) cu participarea a peste 100 de uzine din ţară (alte mii de locuri de muncă, spunem noi, plus dezvoltarea pe orizontală cu dezvoltarea mai multor locuri urbane din ţară); s-a trecut la fabricarea transportoarelor amfibii blindate, bazată pe cercetarea proprie... În domeniul aviaţiei militare s-a hotărât ca în România să se producă avionul de luptă la limita dintre subsonic-supersonic ..." Şi pentru că întreaga tehnică de luptă de producţie românească avea nevoie de transmisiuni, „fabrica etalon la care se putea încredinţa producţia sistemelor de transmisiuni complexe era Electromagnetica;... o altă uzină care a lucrat pentru comunicaţiile radio ale armatei a fost I.E.M.I." ... „Producerea de rachete, spunea generalul Stănculescu, a fost încredinţată pentru cercetare şi prototipuri secţiei de la Clinceni, iar fabricaţia unei uzine din Pipera..." În aceste condiţii, cum poţi să nu te aliezi tristeţii generalului când spunea: „Dacă am fi folosit tot ce am avut şi am finanţat pe linie de cercetare şi de producţie în domeniul militar la vremea respectivă am fi fost departe...". Stai acum şi te întrebi, de ce nu am făcut-o? Şi în interesul cui?! Pentru că, o altă concluzie a defunctului general Victor-Atanasie Stănculescu este menită să ne frământe şi să nu ne dea pace: „... suntem prea săraci ca să cumpărăm vechituri ... militare şi civile, preţuri exorbitante pe care eu nu am să mă apuc să le plătesc dar, sigur, le vor plăti copiii noştri, nepoţii şi copiii nepoţilor", pentru că, trist dar adevărat, nu putem nega corectitudinea tristei afirmaţi a aceluiaşi general Stănculescu exprimată în cuvintele: „Interesul personal a fost mai mare decât interesul naţional; s-au făcut importuri de toate felurile, uneori fără ca acestea să ne fie necesare, astfel că astăzi suntem legaţi de acestea într-o proporţie uriaşă". Ajungem să-l creditäm cu încredere totală, pe cel a cărui memorie o evocăm, când spune cum s-a schimbat proverbul cu capre: „astăzi nu trebuie să-i mai moară capra vecinului, ci trebuie să moară chiar vecinul ca să i se poată lua capra, casa şi toate din jurul casei". Nu aşa, oare, s-a procedat cu România prin aşa zisele privatizări? Covârşitoarea majoritate a acestora s-a făcut nu pentru a se moderniza şi/sau dezvolta, ci pentru a se distruge şi astfel să se acapareze pieţele tradiţionale şi să se elimine de pe toate pieţele o eventuală concurenţă nedorită din partea României. Iar arestarea aiuritoare printr-un proces dovedit pentru toţi cei de bună credinţă ca fiind o neferictă mască pentru adevăraţii vinovaţi de crime de toate felurile ce s-au succedat evenimentelor din decembrie 1989 şi care, iată, se continuă şi azi este ruşinea pe care poporul român o va purta în istoria sa în toate veacurile ce vin. Pentru noi, foşti militari de carieră, crescuţi şi educaţi în credinţa neţărmurită de dragoste şi apărare a ţării şi a poporului său, Generalul de Armată Victor-Atanasie Stănculescu rămâne un reper de patriotism şi iubire de neam. A avut în mâinile sale posibilitatea unui puci militar şi nu a făcut-o. Nu din laşitate ci din convingerea că democraţia nu se scrie cu arma. Democraţia, ca formă supremă de libertate, se impune cu valoarea şi forţa dreptului şi nu cu dreptul forţei. Fie-i somnul de veci protejat de Dumnezeu şi amintirea neştearsă din inima propriului său popor!

VICTOR VERNESCU

Prioritatea primarului Cornel IONICĂ, trebuie să fie turismul

CE-A MAI RĂMAS DIN STRATEGIA DE POST-ADERARE 2007-2014 A MUNICIPIULUI PITEŞTI

În cursul anului 2008, fosul primar al municipiului Piteşti şi Consiliul Local din care făcea parte şi actualul primar Cornel Ionică, a întocmit o amplă strategie de dezvoltare a municipiului Piteşti în perioada 2007-2013, cu bătaie până în anul 2015. Fără nicio discuţie că această strategie întocmită de un colectiv de la Universitatea Constantin Brâncoveanu din Piteşti, unde era profesor fostul primar Tudor Pendiuc, a întocmit o strategie „pur teoretică" cu privire la această dezvoltare. De la început trebuie precizat că acestei strategii îi lipseşte un lucru esenţial: dezvoltarea turistică şi implicit îi lipseşte cu desăvârşire „noţiunead e turism". S-a bătut apa în piuă despre lungimea reţelelor de canalizare şi gaze naturale. De dezvoltarea sectorială a municipiulu, de optimizarea circulaţiei, şi în sfârşit, tot ce vrei şi ce nu vrei, de parcă ar fi copiat din versurile poetului „Înşirând la vorbe goale/ Ce din coadă o să sune". Deşi trebuie precizat faptul că prin poziţia sa geografică şi prin istoria sa seculară, municipiul Piteşti deţine întâietatea în a i se atribui „titlul de oraş turistic". Doar în două pagini se precizează unele scurte programe destinate turismului, în sensul că se solicita doar „realizarea unor agende de călătorii online şi linkuri către alte agenţii de turism sau unele activităţi" pe acre nu le defineşte privind programele turistice. Deşi Primăria îşi luase sarcina permanentă să facă „diferite concepte de aranjamente turistice" care să include obiectivele din zonele învecinate sau crearea unui important segment de servicii turistice, toate rămânând doar „vorbe goale". Tot în această descriere sumară, strategia se adresa nu turismului în general ci „dezvoltării de noi oportunităţi pentru turismul de timp liber", care se adresează cetăţenilor locali şi nu turismului din ţară şi de peste hotare, singurul care creează ocuparea bazei turistice. Din tot acest program pe care îl nominalizăm: modernizarea zonei de agrement Parcul Trivale şi ecolonizarea Lacului din zona Grota, sau modernizarea plajei Tudor Vladimirescu prin amenajarea malului Râului Argeş şi introducerea bărcuţelor de agrement sau amenajarea unei tabere de copii din apropierea Parcului Trivale, nu s-a realizat nimic. Şi nici în programul actualului primar, Constantin Cornel Ionică, nu sunt incluse preocupări pentru amenajarea Râului Argeş care în dreptul Piteştiului nu reprezintă vreun interes turistic. În acest context, credem că, actualul administrator al Primăriei Piteşti, să-şi propună cu insistenţă, cu ajutorul unor specialişti în turism recunoscuţi şi cu lectori de la Universitatea Piteşti care nu au nicio legătură cu programele turistice. Amintim în acest sens, proiectul de amenajare al Parcului Ştrand, pentru care s-au cheltuit aproape 10 mil. euro, bani „duşi pe apa Sâmbetei", obiectivul respectiv fiind departe de a avea vreo finalitate turistică. Şedinţele Consiliului Local în ultimile două legislaturi au reprezentat doar unele măsuri privind atribuirea unor spaţii pentru cei interesaţi, precum şi amenajarea a unor spaţii de parcare şi a unei intersecţii la Podul Viilor. În rest, banii „duşi pe apa Sâmbetei": De aceea, credem că ar fi necesar ca noul Consiliu Local să îşi propună o şedinţă specială privind analiza modului în care s-au materializat strategia de post aderare din perioada 2007-2013.

Consideraţii Generale privind trecerea pe o treaptă superioară a dezvoltării turistice a municipiului Piteşti

Municipiul Piteşti, reşedinţa judeţului Argeş, situat pe terasele râului Argeşs, este unul dintre cele mai vechi oraşe ale Ţării Românești, atestat documentar în 20 mai 1388, printr-un document prin care domnitorul Mircea cel Bătrân dăruia, între altele, ctitoriei sale, Mănăstirea Cozia, şi „o moară în hotarul Piteştilor". Importanța aşezării a continuat să sporească în timp. Hrisoavele vremii vorbesc despre existența în 1746 a aproximativ opt biserici la Pitești, iar cele din 1780 consemnează existența a 250 de case şi a unui număr de aproximativ 1.250 de locuitori.

La începutul epocii moderne, numele Piteştiului a fost legat de cel al lui Tudor Vladimirescu şi de Revoluția de la 1821, deoarece aşezarea făcea parte din triunghiul Piteşti – Câmpulung – Târgovişte, care era considerat un centru prezumtiv al rezistenței revoluționare. În preajma Revoluției de la 1848, Piteştiul se încadra în evoluția societății româneşti sub aspectul relațiilor moderne de producție. Când domnitorul Alexandru Ioan Cuza a vizitat oraşul Piteşti, pe 19 iunie 1859, orăşenii i-au prezentat o schiță sumară a localității, în care oraşul era împărțit în patru culori, avea 1.400 de case, în care locuiau 7.000 de persoane, o şcoală normală în limba română, două şcoli particulare – una germană, cealaltă elină (greacă) – şi un pension de fete unde disciplinele de învățământ se studiau în limbile franceză şi germană. De asemenea, existau 10 biserici ortodoxe, una armenească, o sinagogă şi un spital cu 30 de paturi. În 13 septembrie 1872, Piteştiul s-a transformat într-un nod de cale ferată, ca urmare a faptului că a fost dată în folosință calea ferată Piteşti – Bucureşti – Buzău. Dezvoltarea deosebită înregistrată de oraşul Piteşti, despre care unii spun că, până în anii '50 era un târguşor, „oraşul în carenu se întâmpla nimic", este atestată de unele dintre cele mai mari personalități ale țării noastre. Astfel, în lucrarea „România cum era până la 1881", tipărită în 1919, marele istoric Nicolae Iorga scria despre oraşul Piteşti că se afla într-o: „ ... regiune de dealuri, bine împădurite ... Strade drepte, case frumoase, cât se poate de bine întreținute, desăvârşită lipsă de praf. Lumea nu stă închisă în casă ... Ea circulă pretutindeni, gătită ... vioaie, veselă. Clădirile statului: liceul, şcoli primare sunt deosebit de frumoase. În mijloc, o grădină publică, cu arbori bătrâni, având din toate părțile clădiri mari şi un hotel foarte frumos, vrednic de a fi într-o capitală." La rândul său, Mihai Eminescu menționa în ziarul „Timpul", într-un număr din anul 1880: „Piteşti - acest leagăn al libertății". La recensământul din 1930, oraşul Piteşti avea un număr de 19532 de locuitori, din acest punct de vedere, situându-se în rândul oraşelor mici ale țării, în care exista o mică industrie şi îndeplinea mai ales funcții administrative, de schimb şi de desfacere a produselor agricole.

(continuare în numărul viitor)

ASOCIAŢIA PROFESIONALĂ DE TURISM

LA ALEGERILE PENTRU PRIMĂRIA MIOVENI, ARGENTINA CULUCUŞ A SUFERIT PRIN CELE 5,2% VOTURI UN MARE DEZASTRU PERSONAL

Ziarul Reflector Argeşean, a anticipat încă de la începutul campaniei electorale, eşecul dezastruos pe care îl va suferi în alegeri doamna Argentina Culucuş, care, din „metal preţios-argint" (Argent-ina), a ajuns „fier vechi" al politicii oraşului Mioveni. Diferenţa dintre domnia sa şi fostul ei şef, primarul Ion Georgescu, care a obţinut 78,25 din voturi, adică 9643 de voturi, iar doamna Argentina doar 618 voturi, dovedeşte faptul că domnia sa nu are niciun fel de veleităţi de conducător politic, nemaivorbind de cel adminstrativ. Faptul că primarul ion georgescu i-a acordat o şansă, iar dumneaei a trădat partidul care a propulsat-o, respectiv PSD-ul, dovedeşte, probabil, în afară de toate, „o lipsă de caracter" proprie unor femei care nu au învăţat nimic de la viaţă. Ne punem întrebarea dacă domnia sa poate să mai îndrepte ceva din această palmă primită. Considerăm că da. Cred că dacă are tărie, trebuie să ia „viaţa politică de la început", să-şi asume greşelile făcute, să strângă din dinţi, şi să nu uite că domnia sa este produsul unui partid care a crezut în ea. Aşa că, în viaţă niciodată nu este prea târziu şi doar femeile devenite „doamne de fier" în urma eşecurilor, pot merge mai departe. Să nu spunem că domniei sale i-a mirosit „ţechini" domnului Mircea Andrei. Dacă a fost aşa, să se spele cu ea pe cap.

DUMITRU CÂRCENI

Doamna Argentina Culucuş a avut la Primăria Mioveni „Steaua ei", iar ascensiunea fulminantă şi destul de rapidă într-un oraş dezvoltat destul de rapid, s-a datorat nu frumuseţii şi deşteptăciunii sale. Oraşul Mioveni a fost „copilul minune" al politicii social-democrate argeşene, al cărui întemeietor a fost un regretat primar după care, a urmat cel mai dinamic primar de oraş argeşean, domnul Ion Georgescu. În ultimii 15 ani, social-democraţia argeşeană se străduieşte din răsputeri să promoveze în mica, mijlocia şi marea politică românească, femeia. Printre „stelele" promovate în diverse funcţii, s-a numărat şi doamna Argentina, a cărei stea va apune. Motivul este înscrierea sa în PAM, care nu este altceva decât o ramură mascată a domnului Traian Băsescu, care vrea cu totdinadinsul să fie din nou numărul 1 în politica românească, bazându-se pe principiul „scopul scuză mijloacele". „Râzgâiata" Primăriei oraşului Mioveni, datorită îngâmfării sale, în ultimii ani, sfidând pe toată lumea, nu a mai dat rezultatele scontate de conducerea partidului care a propulsat-o în funcţia de mare răspundere de director al Centrului Cultural Mioveni. Argentina a crescut odată cu oraşul, numai că, oraşul s-a ridicat cu mult deasupra puterii sale de înţelegere a fenomenului argeşean numit „Mioveni". Acest lucru este dovedit de îngâmfarea cu care îşi stabileşte motto-ul: „Mioveni, numele tău e Argentina". Probabil că s-a gândit la numele unei ţări şi a unei personalităţi dictatoriale, pe nume – doamna Argentina Peron. În loc să stea în banca sa, şi să-şi analizeze corect atât puterea intelectuală cât şi puterea de înţelegere a „marelui fenomen al oraşului Mioveni", nemulţumită, ca urmare a rezultatului final a evaluării privind managementul Centrului Cultural Mioveni, evaluare făcută de o comisie de evaluare, unde a obţinut nota de 6,99. Deci, nu a obţinut cu puţin nota minimă solicitată de regulament, adică nota 7. Sigur, s-ar putea spune că, domnul primar Georgescu ar fi putut să-i dea „sutimea necesară" pentru a fi menţinută în funcţie. Dar nu a făcut-o. De ce? Pentru că la primarul Ion Georgescu, mediocrităţile nu au ce căuta în oraş. În aceste condiţii, Argentina s-a supărat şi bazându-se pe "năzbâtiile" acestui an electoral, supărată aşa cum spune cântecul "supărat sunt, Doamne, supărat", şi-a trădat crezul de stânga (cum probabil nu a fost niciodată) şi trădându-şi mentorul său, care a sprijinit-o probabil necondiţionat în toate acţiunile care uneori erau îndoielnice, s-a apucat ca în prima tinereţe, "de iubit". În consecinţă, primul iubit care i-a ieşit în cale şi "a luat-o în braţe", l-a luat şi de "bărbat politic". Este vorba de Partidul nou înfiinţat PAM, al cărui lider maxim este domnul senator Mircea Andrei. Domnia sa iubeşte şi adună toate "scursurile" plecate din celelalte partide, printre care şi doamna Argentina, care n-a fost dată afară din partid, ci a plecat de bunăvoie. Am răsfoit revista "Ghidul Locatarului" în care Argentina noastră s-a săturat de celelalte partide româneşti care, spune domnia sa, promit marea şi sarea, fără să mai consulte cetăţenii. Oare aşa să fie cu doamna Argentina? Ea s-a bucurat din partea Consiliului Local şi a primarului Georgescu de toate posibilele onoruri politice. Mai mult decât atât, criticile aduse de doamna Argentina sunt puerile când precizează că în ultimii doi ani, la Mioveni, PSD-ul şi primarul oraşului nu s-au îngrijit pentru atragerea de investitori. Numai că, i-am aminti doamnei Argentina, faptul că acest colos industrial aproape unicat în România va umbri veşnic orice investitor mai mic care va veni în sfera sa de activitate. Oraşul Mioveni va trăi şi se va dezvolta impetuos cât se va dezvolta însăşi Uzina, iar aceasta se va întâmpla aproape de veşnicie. Speranţa doameni Aregntina că va avea alături pe cetăţenii oraşului Mioveni, este deşartă. Trebuie să fi orb sau rău intenţionat să nu observi dinamica deosebit de alertă privind dezvoltarea oraşului care în cca. doi ani, s-a îmbogăţit cu câteva obiective, unele în construcţie. Amintim doar în treacăt Sala Sporturilor Polivalente, Bazinul de înot, Centrul de iNformaţii Turistice, dar şi curăţenia exemplară care face din Mioveni „altceva", în peisajul urbanistic românesc. Dar ca orice femeie complexată şi uneori răutăcioasă, în răutatea ei că nu a fost băgată în seamă, nu mai vede nimic. În legătură cu dorinţa domniei sale de a fi un primar extrem de popular la nivelul judeţului Argeş, noi putem spune pe româneşte „vrabia mălai visează". Şi într-adevăr, doamna Argentina trăieşte un vis de mărire personală gândindu-se şi frecându-şi mâinile privind generosul buget de care dispune Primăria Mioveni, ca urmare în primul rând a dezvoltării sale. Nu ar fi exclus ca la acest buget să se fi gândit şi mentorul său, domnul Mircea Andrei, care are un miros fin atunci când este vorba de mulţi bani.

D.B.

PREȘEDINȚIA, PARLAMENTUL ȘI PARLAMENTARII, CITIȚI CU ATENȚIE!

DNA ACOPERĂ O FRAUDĂ DE MARI PROPORȚII A STATULUI ROMÂN

A trecut mai bine de un an de când denunțul făcut de ziarul Reflector Argeșean privind una dintre marile fraude adusă bugetului de stat al României de aproape 300 mil. dolari, a rămas nerezolvată sau, așa cum spune românul – "în coadă de pește". Sigur este faptul că și această "gaură neagră" adusă bugetului României, dar plătită de contribuabilul român, care primește pensii de mizerie dar și salarii asemănătoare, a rămas din nu știu ce interese necercetată de procurorii DNA. În 19 aprilie 2011, pentru a fi siguri că cineva va citi sesizarea, acasta a fost trimisă printr-un memoriu Administrației Prezidențiale. Aceasta, la rândul său, a trimis-o spre cercetare cabinetului procurorului șef adjunct de la această dată, ajungând pe masa procurorului șef adjunct Laura Oprean. Doamna procuror general adjunct a comunicat ziarului că se vor efectua cercetări urgente pentru finalizarea cercetărilor. Faximil 1

Conform documentelor, sesizarea a ajuns la "Secția de combatere a infracțiunilor de corupție", respectiv pe masa procurorului șef de secție Doru Țuluș. Domnia sa, la data de 17.02.2012, cu nr. 222/P/2010, trimite rezoluția de neânceperea urmăririi penale. Că domnul procuror Țuluș este probabil penal în răspuns, poate fi dovedită prin faptul că doamna procuror Laura Oprean trimite sesizarea noastră cu nr. 88/C1/2011 la 19 aprilie 2011. În schimb, răspunsul dat de domnul Țuluș poartă numărul 222/P/2010, adică înainte de primirea adresei din partea doamnei procuror Laura Oprean. Este incredibil ca un organ de anchetă la cel mai înalt nivel să dea un răspuns eronat ca să fiu poate destul de blând. De fapt, întreaga rezoluție pe care procurorul Țuluș și procurorul Vartic o trimit spre analiza publicului este doar o bătaie de joc asupra modului în care lucrează Ministerul Public și instituția sa fundamentală, DNA. De aceea, publicăm integral pentru a doua oară, conținutul rezoluției pe care faimosul domn procuror Țuluș o semnează ca "primarul din gara Lehliu", dacă ar exista o asemenea instituție în România. Răspunsul și constatarea procurorului Vartic Marius Cătălin, care a fost abilitat să facă anchetă și nu doar să facă o "trecere în revistă" a unor fapte penale fără a le da o încadrare juridică corectă. Domnul procuror precizează faptul că în 04.12.1995 Guvernul a aprobat prin Ministerul de Finanțe, pentru SNCFR, un credit extern în valoare de 300 mil. dolari. Nu știm prin ce metode, după un an de zile, când hotărârea de guvern 956/1995 care își făcuse efectele, se emite un alt HG cu nr. 1074/1996 care diminuează creditul la 210 mil. dolari. După trei ani, în dec. 1999, Guvernul Isărescu emite HG 1024 care este și în prezent în vigoare, așa cum precizează procurorul Vartic, și reduce din nou garanția dată de MF, valoarea creditului, la 138 mil. dolari. Prin HG 104/2008, probabil prin inginerii de spălarea banilor, SNCFR schimbă soluțiile tehnice iar linia nouă de cale ferată Vâlcele-Rm. Vâlcea va fi finanțată prin bugetul Ministerului Transportului și nu de la SNCFR, putând trage concluzia că SNCFR "a păpat banii din buget", probabil prin "căpușare". Toate bune și la locul lor privind cronologia desfășurării investițiilor cu banii statului prin care putem dovedi incompetența guvernelor CDR din perioada 1996-2000, începând cu Ciorbea și terminând cu Mugur Isărescu. Puteți vedea harababura guvernamentală prin care se emit și se anulează hotărâri guvernamentale fără nici o justificare, probabil în vederea ascunderii furăciunii banilor. Sigur că Radu Vasile a decedat. În schimb, îl avem pe deputatul Victor Ciorbea și domnul guvernator Mugur Isărescu care ar trebui să dea socoteală în fața anchetatorului. Numai că, anchetatorul, procurorul Vartic și șeful său Doru Țuluș nu se obosesc în cursul anchetei să cerceteze modul în care această sumă imensă a ajuns undeva în vreun buzunar. Menționăm că în anul 1996 valoarea dolarului ar fi cotată în prezent la dublu valorii euro actual, nemaiavând în vedere și dobânzile. Domnul Ciorbea este deputat bine mersi, domnul Mugur Isărescu este guvernator pe care nimeni nu-l poate nici măcar atinge cu un deget. Iar Statul Român nu are bani să-și plătească amărâții care au muncit zeci de ani în timpul regimului comunist, cu pensii măcar de supraviețuire și cu salarii la fel ca în țările înapoiate africane. Și toate acestea, cu acordul clasei politice, ajunsă în 2012 la putere, care nu face nimic pentru cetățeni. Putem preciza că doar prin această mică lovitură asupra bugetului României, de 300 mil. dolari, România a fost și este păgubită de peste, în prezent, 2 mld. euro. Deși ziarul Reflector Argeșean este trimis gratuit la cca. 100 de parlamentari din Parlamentul României, niciunul dintre ei nu s-au sesizat cu privire la unele abuzuri făcute de colegii lor care, unii dintre ei, "dorm în Parlament" încă din 1990. Amintim în acest sens chiar pe domnul președinte al Senatului Crin Antonescu, dar și pe cei veterani ai perioadei de tranziție care încă din 1990 "mănâncă" pâinea cetățeanului român degeaba. De aceea, îi mai nominalizăm și pe domnii: Tăriceanu, Mugur Isărescu, Nicolae Văcăroiu care a fost prim ministru până la această mare infracțiune. Dar și pe ceilalți care au fost în toate guvernările începând chiar cu domnul președinte Traian Băsescu. Sigur că domnia sa, în prezent se află în tirurile premierului Victor Ponta care îl amenință cu demiterea, iar în atare situație, se ferește "ca dracul de tămâie" să mai ia vreo hotărâre împotriva unor baroni locali care de 23 de ani doar se îngrașă din banii publici. De aceea, așteptăm din partea consilierilor domnului președinte Băsescu să-i pună la dispoziție domniei sale rechizitoriul bine întocmit de cei doi, un rechizitoriu întocmit ca un roman în care sfârșitul este fericit prin tradiționalul și "bineprimitul" de clasa politică, NUP. Domnul președinte, dacă mai are măcar puțin respect față de Constituție și legile țării, trebuie de îndată să o convoace în baza atribuțiunilor sale de președinte pe doamna Codruța Covesi, șefa DNA, pe domnul ministru al justiției și pe domnul procuror general, nu să-i cheme la ordine ci să le citească această rezoluție pe care o publicăm în ziar pentru luare la cunoștință. Respectivii să-i citească și domnului prim ministru Victor Ponta concluziile pe care "poetic a ajuns procurorul", urmând ca autoritățile să se autosesizeze în ceasul al 12-lea. Prin marile fraude, acești oameni politici pot fi considerați ca săvârșind infracțiunea de genocid asupra poporului român. De ce? Pentru că, nu se poate să trăiești cu o pensie de 4-5 mil. după o viață de muncă, suferind frig și foame la fel ca în pușcărie, iar după o viață grea de muncă să primești o pensie care te condamnă sigur la moarte. Iar domnul îmbogățit prim ministru Victor Ponta, "se screme" să majoreze "nenorocitele" de pensii cu cca. 4% pe an, când toate produsele s-au scumpit unele chiar de câteva ori. De aceea, credem că, într-un viitor nu prea îndepărtat, când în România va apărea un conducător energic care să țină cu țara și cetățenii săi, prin lege să dispună anchetarea lor, a celor care au produs dezastrul existent prin vânzarea bogățiilor țării și aruncarea lor în închisoare cu confiscarea averilor, altfel constatările celor doi procurori vor rămâne doar povești. Urmează ca în numărul viitor din luna noiembrie, pentru public, să continuăm disecarea concluziilor la care au ajuns cei doi procurori care nu au avut curajul să pună degetul pe rana celor care și în prezent au birourile la Palatul CFR, amintind în acest sens, pe cei de la firma SECOL care și în prezent se îngrașă cu bani de la bugetul local. Amintim publicului că ei sunt cei ce au demolat și demontat cei 40 km de cale ferată Vâlcele-Rm. Vâlcea, au distrus infrastructura, îmbogățindu-se din vânzarea șinelor de cale ferată la fier vechi.

(continuare în numărul viitor)

Dumitru Cârceni

REZOLUȚIE

10.02.2012

Vartic Marius Cătălin, procuror în cadrul Secției de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție,

Analizând actele premergătoare efectuate în cauză cu privire la legalitatea procedurilor privind achiziția de lucrări și servicii la obiectivul „Linia nouă de cale ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea",

CONSTAT:

La data de 19.09.2008, ziarul „Reflector Argeșean" prin directorul Dumitru Boțilă a formulat plângere penală în care se arată că prin abuzul unor miniștri de transport și a mai multor directori din cadrul CFR SA a fost „distrusă în mod sistematic" calea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea și „o cantitate uriașă de linie de cale ferată a fost trimisă la topitorii, iar organizarea de șantier cu barăci și mașini au dispărut fără urmă".

Plângerea a fost trimisă DNA care inițial și-a declinat competența în favoarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Argeș. După completarea sesizării, în data de 17.06.2010, dosarul a fost declinat din nou în favoarea DNA spre competentă soluționare.

Din verificările efectuate în cauză a rezultat următoarea situație de fapt:

Prin HG nr.956/04.12.1995 s-a aprobat garantarea de către Ministerul de Finanțe pentru SNCFR a unui credit extern în valoare de 300.000.000 USD pentru finanțarea a patru obiective de investiții publice:

* linie nouă de cale ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea;
* linie nouă de cale ferată Albeni - Seciuri - Alunu;
* reabilitarea, consolidarea și supraînălțarea zidurilor de sprijin în zona Shen Porțile de Fier I;
* linie nouă de cale ferată Hârlău - Flămânzi.

În noiembrie 1996 s-a emis HG nr. 1074/1996 prin care se abroga HG 956/1995 și s-a garantat de către M.F. pentru SNCFR un credit de 210.000.000 USD și suportarea costurilor aferente acestuia pentru finanțarea celor patru obiective de investiții.

În decembrie 1999, s-a emis HG 1024/1999, în prezent în vigoare, prin care s-a abrogat HG 1074/1996 și s-a garantat de către M.F. un credit extern în valoare de 138.000.000 USD necesar în vederea asigurării resurselor financiare pentru finalizarea lucrărilor la doar două obiective de investiții din cele patru arătate mai sus, respectiv:

* linie nouă de cale ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea;

(continuare în pagina 10)

Memoriul a fost depus la dosarului cauzei, pentru a fi avut în vedere la efectuarea anchetei, urmând a se lua măsuri concrete pentru urgentarea și finalizarea cercetărilor.

PROCUROR ŞEF ADJUNCT
Laura Oprean

(urmare din pagina 9)

* reabilitarea, consolidarea și supraînălțarea zidurilor de sprijin în zona Shen Porțile de Fier I.

Prin HG 104/2008 se aprobă: schimbarea soluțiilor tehnice și reactualizarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Linie nouă de cale ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea" și la art.2 faptul că finanțarea obiectivului de investiții se face de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transportului în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite.

Procedura de atribuire a contractului:

Ca urmare a organizării licitației publice restrânse cu participare internațională pentru finalizarea execuției obiectivelor de investiție din domeniul infrastructurii feroviare, prin procesul verbal din 08.04.1996 încheiat de comisia de licitație numită prin OMT 79/04.03.1996 cu ocazia deschiderii licitației publice restrânse cu participare internațională și cu aducerea liniei de credit, contract global, președintele comisiei precizează criteriile de adjudecare a licitației și anume:

* valoarea cea mai scăzută obținută din însumarea valorii ofertei și a costului finanțării;

* în cazul unor oferte cu valori egale de la ofertanți diferiți contractul va fi atribuit ofertantului cu costul finanțării cel mai scăzut

Prin procesul verbal nr. 1/1307/27.06.1996, comisia de licitație a adjudecat licitația în favoarea firmei SECOL condiționată de următoarele aspecte:

* clarificarea și acceptarea ofertei de finanțare și a montajului de financiar de către factorii de drept;

* contractul de antrepriză să se încheie obligatoriu sub condiția suspensivă a intrării în vigoare a contractului de finanțare în condițiile de negociere stabilite de Ministerul de Finanțe;

* la încheierea contractului de antrepriză să se aibă în vedere în baza plicului sigilat cu facilități financiare depus de ofertant la deschiderea licitației, reducerea prețurilor unitare la nivelul celor practicate în România la data încheierii contractului.

Prin adresa nr. 1/1311/27.06.1996 SNCFR comunică firmei SECOL faptul că oferta a fost adjudecată iar prin adresa nr. 1/1486/05.07.1996 se transmite invitația pentru începerea negocierilor în legătură cu oferta financiară și tehnică de execuție.

Prin adresa nr. 1/2189/09.09.1996 SNCFR comunică firmei SECOL faptul că nu au fost îndeplinite cerințele de adjudecare condiționată și în consecință licitația se va relua.

SECOL a acționat în instanță SNCFR în vederea constatării nulității hotărârii de anulare a licitației.

Litigiul dintre CFR și SECOL:

Prin sentința civilă nr. 4940/10.12.1996 (dosar 6303/1996) a Tribunalului București, instanța a admis excepția nulității absolute a deciziei de anulare a licitației publice din 20.09.1996 dată de SNCFR și pe cale de consecință constată că este lovită de nulitate absolută. Pe fond instanța a obligat SNCFR să încheie cu firma SECOL contractul de realizare a investiției publice în domeniul infrastructurii feroviare cu privire la cele patru obiective. De asemenea instanța a obligat SNCFR la plata către firma SECOL la echivalentul în lei a sumei de 1000 USD/zi de întârziere până la încheierea contractului cu titlu de daune cominatorii, împotriva sentinței civile nr.4940/1996 a declarat apel SNCFR, astfel că prin decizia civilă nr. 1172/1997 Curtea de Apel București s-a pronunțat în sensul admiterii apelului declarat de SNCFR împotriva sentinței atacate pe care a schimbat-o în tot și pe fond a respins acțiunea reclamantei SECOL.

Față de decizia Civilă nr. 1172/1997 a CAB reclamanta SECOL a declarat recurs în urma căruia Curtea Supremă de Justiție a pronunțat în dosarul nr.3266/1997 decizia nr. 1765/06.05.1998, prin care a admis recursul declarat de SECOL și a casat decizia civilă, respingând apelul declarat de SNCFR.

La examinarea recursului în anulare, Curtea Supremă de Justiție a pronunțat decizia nr. 25/29.03.1999 prin care a respins recursul în anulare declarat de procurorul general împotriva deciziei nr. 1765/06.05.1998 a CSJ, **astfel că sentința civilă nr. 4949/10.12.1996 a devenit irevocabilă** prin decizia CSJ nr.25/29.03.1999.

Având în vedere cursul litigiului în data de 06.04.2000, SNCFR și SECOL semnează scrisoarea de acceptare înregistrată sub nr. 1/113/2000 prin care părțile confirmă existența unui contract între ele bazat pe documentele de licitație din anul 1996, însă hmitat la obiectivele din HG 1024/1999, la valoarea rotunjită de 138.000.000 USD, fondurile fiind constituite din credite externe garantate de statul român prin M.F.

Pe lângă scrisoarea de acceptare, între cele două părți s-a încheiat în anul 2003 un „memorandum de înțelegere privind cele două obiective de investiție publică: linia feroviară Vâlcele - Râmnicu Vâlcea și reabilitarea, consolidarea și supraînălțarea zidurilor de sprijin în zona Shen Porțile de Fier I".

În derularea relațiilor contractuale dintre CFR și SECOL s-au încheiat între cele două părți până în prezent cinci acte adiționale: 14.02.2003, 09.11.2004, 22.12.2005, 05.05.2008 și 06.06.2008.

Guvernul României, prin emiterea HG nr. 1024/1999, a decis renunțarea la două din cele patru obiective, respectiv linia nouă de cale ferată Albeni- Seciuri -Alunu, respectiv Hârlău - Flămânzi.

Situația plăților:

La data de 26.02.2003, CFR SA a efectuat plăți conform clauzelor contractuale prin:

* dispozițiile de plată externe nr.3992261/3992262 în sumă de 9.500.000 USD și

* cereri de tragere în favoarea SECOL în sumă de 11.200.000 USD, respectiv la 16.04.2004.

Începând cu această dată plățile către asociere au fost efectuate conform certificatelor interimare de plată verificate și aprobate de consultanță (inginer FIDIC), respectiv situației prezentate de consultant în adresa CONSIS nr.12.248/15.12.2011.

Aceste sume reprezintă plățile pentru activitățile întreprinse de constructor pentru finalizarea „studiului de schimbare a soluțiilor tehnice" întreprins pentru reactualizarea indicatorilor tehnico-economici prin HG 104/2008.

Sumele certificate și plătite ulterior reprezintă decontarea cheltuielilor de prelevare, prelucrare, interpretare date furnizate de sistemul de monitorizare a vitezei de deplasare a alunecărilor de teren din zona liniei de cale ferată.

Cu privire la consultanță s-au stabilit următoarele:

În anul 2004 a fost organizată o licitație publică cu participare internațională pentru achizitionarea serviciilor de consultanță FIDIC necesare derulării proiectului aprobat prin HG 1024/1999.

Conform hotărârii AGA nr. 92/26.10.2004 s-au aprobat listele cu proiectele finanțate din împrumutul extern și este indicat la poziția nr.5 din anexa la fișa financiară aferentă împrumutului extern de 120.000.000 USD (privind repartizarea costurilor de finanțare între sursele proprii ale CFR SA și bugetul de stat), obiectivul: finanțarea contractului de consultanță FIDIC necesar derulării proiectului aprobat prin HG 1024/1999 privind garantarea unui credit extern în favoarea CFR SA pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii feroviare publice pentru mai multe obiective având un cost estimat de 5.000.000 USD.

Contractul de prestări-servicii a fost semnat de CFR SA și CONSIST PROIECT la data de 12.07.2004. Acesta cuprinde și addendumurile nr. 1-5 la prezentul contract. Valoarea totală a contractului este de 5.867.295,6 euro.

În cadrul contractului de prestări-servicii 781/12.07.2004 s-au efectuat până în prezent plăți pentru serviciile prestate de FIDIC în valoare totală de 4.991.467,48 lei (reprezentând 1.799.052,87 USD, respectiv 1.380.370,75 euro conform situației contabile aflate în evidențele CFR).

Perioada de derulare a contractului stipulată la data semnării a fost de cinci ani, având o valoare de 5.867.295,6 euro.

Pe perioada derulării contractului au fost încheiate cinci acte adiționale având valabilitate până la 12.07.2011, iar principalele activități ale consultantului sunt:

* revizuirea studiului de schimbare de soluții tehnice elaborat de SECOL;

* revizuirea proiectului;

* coordonare și planificare generală;

* asistență pentru elaborarea documentelor de contractare;

* coordonarea lucrărilor, coordonarea traficului;

* supervizarea lucrărilor în calitate de inginer FIDIC;

* raportare.

În perioada 2004-2007 constructorul a întreprins următoarele tipuri de activități:

* examinarea geologică amănunțită a formațiunilor geologice străbătute de traseul liniei de cale ferată;

* campania de investigații geotehnice;

* rapoarte geotehnice cu privire la parametrii solurilor;

* examinare hidrologică amănunțită și întocmire rapoarte;

* aero-fotogrametrie;

* expertize tehnice;

* sistem de monitorizare a vitezei de deplasare a versanților adiacenți liniei CF;

* verificarea calculului static pentru toate lucrările existente (viaducte, tuneluri, rambleuri înalte);

* demontarea liniei CF existente;

* întocmirea studiului de schimbare de soluții.

Prin hotărârea nr.92/13.10.2008, AGA-CFR SA a aprobat „continuarea proiectului în baza sentinței nr.4940/10.12.1996 a Tribunalului București rămasă irevocabilă ... prin adaptarea contractului și includerea în noul cadru contractual a obligației de actualizare și adaptare a proiectului tehnic în conformitate cu prevederile ordinului comun MEF/MT/MDLPL nr.915/465/415/2008 (abrogat din 22.05.2009) și a HG 104/2008 privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici actualizați ai investiției „Linie nouă de cale ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea".

În adresa nr. 1/7760/2011, CFR SA, prin Direcția asistență juridică, precizează: „Până în prezent în implementarea contractului nu s-a semnalat nici un prejudiciu creat de SECOL".

Față de cele de mai sus, se poate concluziona că faptele deduse cercetării nu sunt prevăzute de legea penală fiind circumscrise răspunderii civile contractuale, respectiv răspunderii civile delictuale, motiv pentru care constatând incidente disp.art. 10 lit.b c.p.p. se va dispune neînceperea urmăririi penale cu privire la infracțiimile de abuz în serviciu și neglijență în serviciu, prev.de art.13[2] din legea 78/2000 rap.la art.248[1] - 248 cp. și art.249 cp. cu aplicart.41 al.2 cp.

Văzând și disp.art.228 al.4 și 6 c.p.p.,

DISPUN:

Neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu și neglijență în serviciu prev.de art.13 din legea 78/2000 rap. la art. 248- 248 cp. și art. 249 cp. cu aplic. art. 41 al. 2 cp. față de funcționarii din cadrul Ministeralui Transporturilor și respectiv CNCF CFR SA cu privire la legalitatea obiectivului de investiții publice „Linie nouă de cale ferată Vâlcele -Râmnicu Vâlcea".

Soluția se comunică petentului care a sesizat și Ministerului Transporturilor și CNCF CFR SA.

Procuror
Vartic Marius Cătălin

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEȘEAN» NR. 274 DIN 23 DECEMBRIE 2013 - 15 IANUARIE 2014

NOUL COD DE PROCEDURĂ FISCALĂ ŞI NORMELE METODOLOGICE

Art. 25. Răspunderea solidară

(1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociaţii din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligaţiile fiscale datorate de acestea, în condiţiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanţii legali care, cu rea-credinţă, au determinat nedeclararea şi/sau neachitarea obligaţiilor fiscale la scadenţă;

b) terţii popriţi, în situaţiile prevăzute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14) şi (18), în limita sumelor sustrase indisponibilizării;

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credinţă, declară băncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), că nu deţine alte disponibilităţi băneşti.

(2) Pentru obligaţiile de plată restante ale debitorului declarat insolvabil în condiţiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolvabilităţii, cu rea-credinţă, au dobândit în orice mod active de la debitorii care şi-au provocat astfel insolvabilitatea;

b) administratorii, asociaţii, acţionarii şi orice alte persoane care au provocat insolvabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credinţă, sub orice formă, a activelor debitorului;

c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credinţă, nu şi-au îndeplinit obligaţia legală de a cere instanţei competente deschiderea procedurii insolvenţei, pentru obligaţiile fiscale aferente perioadei respective şi rămase neachitate la data declarării stării de insolvabilitate;

d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credinţă, au determinat nedeclararea şi/sau neachitarea la scadenţă a obligaţiilor fiscale;

e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credinţă, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolvabil în condiţiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul şi dacă este îndeplinită cel puţin una dintre următoarele condiţii:

a) dobândeşte, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puţin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;

b) are sau a avut raporturi contractuale cu clienţii şi/sau cu furnizorii, alţii decât cei de utilităţi, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporţie de cel puţin jumătate din totalul valoric al tranzacţiilor;

c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puţin jumătate dintre angajaţii sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înţelesul alin. (3), termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificaţii:

a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaţilor unei societăţi ori a unei asociaţii sau fundaţii, fie în consiliul de administraţie al unei societăţi ori consiliul director al unei asociaţii sau fundaţii;

b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol priveşte obligaţiile fiscale principale şi accesorii ale perioadei pentru care au avut calitatea ce a stat la baza atragerii răspunderii solidare.

ARESTUL LA DOMICILIU

În numărul de faţă, vom prezenta „ad-literam" art. 218, 219 şi 220, din Noul Cod de Procedură Penală, care pentru prima dată stabileşte condiţiile în care se poate executa „arestul la domiciliul", celor care săvârşesc unele fapte penale grave, cu precădere ale corupţilor. Menţionăm faptul că în numerele trecute am tratat executarea unor hotărâri judecătoreşti în locuri de detenţie specializate pentru sancţionarea faptelor făcute de unii oameni de afaceri care în decursul activităţii au săvârşit şi unele greşeli de la lege, unele mai mari, sau altele mai mici. De aceasta am solicitat modificarea codului penal în sensul ca aceşti oameni de afaceri să beneficieze de alte condiţii de detenţie, nu în acelaşi loc cu cei condamnaţi pentru crimă, viol, sau alte fapte penale grave. Aceşti oameni de afaceri care au contribuit uneori esenţial la prosperitatea celorlalţi cetăţeni prin mintea lor, să beneficieze de condiţii încât la terminarea detenţiei să poată să-şi pună în valoare priceperea economică. Oamenii de afaceri care nu au săvârşit fapte cu violenţă, vi doar au făcut afaceri mai mult în favoarea lor şi uneori în defavoarea statului, trebuiesc altfel sancţionaţi, în puşcării specializate, de unde pot chiar să-şi controleze desfăşurarea afacerilor, de această dată care nu mai au nicio legătură cu fapta pentru care au primit condamnare. Amintim în acest context, modul în care Curtea Constituţională, la sesizarea din 2014 a ziarului Reflector Argeşean, adresată Comisiei Juridice a Parlamentului, a stabilit în prezent o nouă abordare a „abuzului în serviciu". Acesta, în opinia Curţii Constituţionale, trebuie să aibă la bază „temeiul legal juridic" pentru care procurorul a stabilit articolul de lege pentru care a solicitat judecătorului condamnarea. În acest context, punctul de vedere al doamnei procuror general Kovesi, reprezintă o lipsă de cunoaştere a legii şi implicit „respectarea legii în spiritul şi litera ei" şi nu la starea emotivă a unui procuror care poate săm propună o sancţiune penală, care să avantajeze chiar o doctrină politică, cum s-a întâmplat în comunism şi cum se întâmplă acum în Romnânia, în ultimii câţiva ani. Este sigur că, la nivel juridic, cea de-a treia putere în stat este influenţată de unele puteri occidentale care au unele interese ca România să nu progreseze din punct de vedere economic. În acest context, arestul la domiciliu credem că nu are o justificare legală, el fiind doar o copiere din Regulamentele militare întocmite de col. Alexandru Ioan Cuza, valabile doar pentru militari şi fapte mărunte, nu pentru fapte mari de corupţie cu pagube consistente aduse statului. (D.B.)

Art. 218. Condiţiile generale de luare a măsurii arestului la domiciliu

(1) Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi şi libertăţi, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanţa de judecată, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 223 şi luarea acestei măsuri este necesară şi suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).

(2) Aprecierea îndeplinirii condiţiilor prevăzute la alin. (1) se face ţinându-se seama de gradul de pericol al infracţiunii, de scopul măsurii, de sănătatea, vârsta, situaţia familială şi alte împrejurări privind persoana faţă de care se ia măsura.

(3) Măsura nu poate fi dispusă cu privire la inculpatul faţă de care există suspiciunea rezonabilă că a săvârşit o infracţiune asupra unui membru de familie şi cu privire la inculpatul care a fost anterior condamnat definitiv pentru infracţiunea de evadare.

(4) Persoanei faţă de care s-a dispus măsura arestului la domiciliu i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) şi (2), dreptul de acces la asistenţă medicală de urgenţă, dreptul de a contesta măsura şi dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea acestei măsuri cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.

Art. 219. Luarea măsurii arestului la domiciliu de către judecătorul de drepturi şi libertăţi

(1) Judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă sau de la instanţa corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripţie se află locul unde s-a constatat săvârşirea infracţiunii ori sediul Parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, la propunerea motivată a procurorului, arestul la domiciliu al inculpatului.

(2) Procurorul înaintează judecătorului de drepturi şi libertăţi propunerea prevăzută la alin. (1) împreună cu dosarul cauzei.

(3) Judecătorul de drepturi şi libertăţi, sesizat conform alin. (1), fixează termen de soluţionare în camera de consiliu în termen de 24 de ore de la înregistrarea propunerii şi dispune citarea inculpatului.

(4) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi şi libertăţi să soluţioneze propunerea înaintată de procuror.

(5) Judecătorul de drepturi şi libertăţi îl audiază pe inculpat atunci când acesta este prezent.

(6) Asistenţa juridică a inculpatului şi participarea procurorului sunt obligatorii.

(7) Judecătorul de drepturi şi libertăţi admite sau respinge propunerea procurorului prin încheiere motivată.

(8) Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală, în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de formulare a contestaţiei.

(9) Judecătorul de drepturi şi libertăţi care respinge propunerea de arestare preventivă a inculpatului poate dispune, prin aceeaşi încheiere, luarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b) şi c), dacă sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege.

COMUNICAT DE PRESĂ

Ca urmare a mai multor materiale de presă apărute în ultimele zile în publicaţiile din Argeş pe tema posibilei nominalizări pentru funcţia de vicepreşedinte al Consiliului Judeţean Argeş din partea ALDE, copreşedintele organizaţiei judeţene, Simona Brătulescu a ţinut să precizeze că în interiorul filialei nu există disensiuni pe această temă. Mai mult, o decizie în acest sens va fi validată de către conducerea centrală a partidului.

"În urma alegerilor locale din 5 iunie, ALDE Argeş a devenit a treia forţă din judeţ, chiar dacă a fost practic la primul său test politic, partidul fiind înfiinţat în urmă cu 10 luni. Vreau să le mulţumesc tuturor colegilor noştri, indiferent că provin din rândul fostului PLR, din rândul fostului PC, din rândul altor partide sau care nu au mai făcut politică până acum pentru efortul depus. Sunt mândră de rezultatele obţinute, cred că am arătat că suntem o echipă redutabilă. Suntem între primele locuri pe ţară în cadrul ALDE şi, pentru scorul de la municipiul Piteşti, pe primul loc la nivel naţional.

Vreau să pun capăt cu această ocazie speculaţiilor apărute în ultima perioadă în presă, speculaţii care au lăsat loc de interpretări, unele voci susţinând că ar exista disensiuni pe tema nominalizării persoanei care va ocupa funcţia de vicepreşedinte al CJ Argeş din partea ALDE, conform protocolului semnat cu PSD. Până la ora constituirii Consiliului Judeţean Argeş, ALDE va veni cu o nominalizare din rândul consilierilor noştri judeţeni, nominalizare care va fi validată de la centru", a declarat Simona Brătulescu, copreşedinte ALDE Argeş.

DEPARTAMENTUL DE COMUNICARE AL ALDE ARGEŞ

COMUNICAT DE PRESĂ. 2016, ANUL FEMEILOR SOCIAL-DEMOCRATE ÎN POLITICĂ

Anul 2016 poate fi catalogat drept anul femeilor social-democrate, rezultatele obţinute în alegerile locale din 5 iunie stând mărturie în acest sens. Sunt, de departe, cele mai bune rezultate pentru Organizaţia Femeilor Social-Democrate, numărul de femei alese în diverse funcţii la nivel naţional şi în Argeş fiind net superior celui din alegerile anterioare. Astfel, la nivel naţional femeile social-democrate au câştigat 86 de mandate de primar în 3 municipii, 3 oraşe şi 80 de comune, faţă de numai 55 în anul 2012. De asemenea, OFSD a obţinut 204 mandate de consilieri judeţeni, faţă de 78 în 2012, iar în consiliile locale au intrat 2.540 de reprezentate ale OFSD, faţă de 1.856 în 2012. Mandatele obţinute situează OFSD pe primul loc în raport cu organizaţiile de femei ale altor partide. Merită remarcată implicarea femeilor în campania electorală şi modul în care au luptat cu contracandidaţi puternici, impunându-se în faţa bărbaţilor, aşa cum au făcut Gabriela Firea la Bucureşti sau Lia Olguţa Vasilescu la Craiova. În Argeş, femeile din PSD au câştigat două mandate de primar - în oraşul Ştefăneşti, prin Ioana Jenica Dumitru, şi în comuna Vultureşti, prin Irina Poşircă - 4 mandate de consilieri judeţeni şi 307 de consilieri locali. „Apreciez în mod deosebit curajul de care au dat dovadă colegele noastre care au candidat, implicarea lor, seriozitatea şi faptul că au reuşit să convingă electoratul. Am fost împreună o adevărată echipă, iar rezultatele se văd. Am străbătut împreună toate localităţile judeţului, am stat de vorbă cu oamenii, am explicat ce vrem să facem şi cum vedem noi dezvoltarea Argeşului şi a localităţilor sale în continuare. PSD a obţinut în ţară, dar mai ales în Argeş un rezultat foarte bun, dar care ne obligă în faţa alegătorilor să dăm tot ce avem mai bun pentru a fi în slujba comunităţilor", a declarat deputatul Simona Bucura Oprescu, preşedinte al OFSD Argeş şi vicepreşedinte al OFSD la nivel naţional.

BIROUL DE PRESĂ - OFSD ARGEŞ

REDACȚIA REFLECTOR ARGEȘEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Pitești, Argeș
(în localul cooperației)
Relații la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

Revoluţia Română din Decembrie 1989 „o afacere profitabilă“ a marilor puteri Europene

Cel de-al doilea război mondial s-a terminat la 9 mai 1945? Răspunsul este NU.

De 25 de ani se caută vinovaţi din partea tuturor oamenilor politici, a asociaţiilor de aşa-zişi revoluţionari, care doresc să afle un adevăr pe care din punctul nostru de vedere nu-l vor putea niciodată afla datorită faptului că este "relativ", neexistând lucrul cel mai important: cel care a incitat la revoltă. De 25 de ani românul "bâjbâie", purtând discuţii interminabile materializate doar prin efecte. Nimeni nu analizează cauzele care au dus la o revoltă aproape spontană, dar foarte bine şi minuţios organizată, cu foarte mulţi ani înainte. De aceea, cititorul trebuie să tragă concluzia asupra faptului prezentat în titlu că la 9 mai 1945, prin întâlnirea "de pe Elba" dintre numeroasele şi puternicele trupe sovietice şi trupele aliate conduse de americani, pentru că aceştia contau în condiţiile în care Germania capitulase fără condiţii, Franţa era spulberată peste Mediterană, şi doar câtiva partizani francezi mai supravieţuiau. Anglia abea se dezmeticise după intensele bombardamente cu teribilele V1 şi V2 ale trupelor germane, iar în aceste condiţii, singura care stătea cu pretenţie la masa învingătorilor era America. De aceea, credem că evoluţia ulterioară a situaţiei politice mondiale s-a schimbat radical, iar liderul de necontestat reprezentat de America a tras "spuza pe turta ei" impunându-şi rolul de jandarm al lumii care durează de peste 70 de ani. O concluzie pertinentă pe care unii istorici o pot da este aceea că armata sovietică "înzestrată" cu tehnică americană şi sprijinită puternic logistic de aceasta, a făcut o greşeală că şi-a oprit ofensiva pe Elba. Cei câtiva milioane de soldaţi ruşi, acum după ce au savurat victoria prin arborarea drapelului sovietic deasupra Parlamentului Hitlerist, aveau posibilitatea să ajungă până la Oceanul Atlantic. Stalin, de această dată, s-a păcălit, având o altă strategie militară de învăluirea americanilor care erau concentraţi către Centrul Europei, pentru o viitoare invazie în Grecia. Acest lucru a stat la baza indeciziilor puterilor aliate care au aprobat tot ce a dorit Stalin. Deaceea, putem trage concluzia că după Ialta, Stalin a dorit doar o pauză de odihnă pentru trupele sale, care au rămas pe teritoriul ţărilor ocupate până la începutul anilor 1950. Doar Germania a rămas "cap de pod" unde puternice trupe sovietice nu s-au retras decât după trădarea lui Mihail Gorbaciov şi distrugerea Zidului Berlinului. Că intenţia sovieticilor era de a-şi continua cucerirea Europei, este dovedit de faptul că aproape 45 de ani acestor trupe nu li s-au construit cazărmi pentru staţionare, ele stând doar în construcţii provizorii, reprezentate de barăci. Probabil că mareşalii sovietici, răspunzând dorinţei conducătorilor politici, aveau în plan o viitoare invazie asupra RFG, Franţei, şi nu în ultimul rând, peste Canalul Mânecii, în Anglia. Că nu s-a întâmplat aşa ceva, doar dibăcia conducerii americane care în primul rând şi-a canalizat măsurile prin "războiul informativ de spionaj" precum şi prin întărirea mijloacelor de mediatizare a intenţiilor lor pacifiste prin posturile de radio la care au fost cooptaţi jurnalişti şi cetăţeni care au fugit din "Lagărul socialist". Fiecare ţară din estul Europei avea propria-i undă de emisie în limba ţării şi a minorităţii pe care o reprezenta aceasta. La noi a existat puternicul post de Radio Europa Liberă, care emitea semnale puternice captate în toate colţurile cele mai îndepărtate ale României. În acelaşi timp, sovieticii au încercat timid să se implice într-o eventuală debarcare în Grecia, având în vedere că libertinismul grecilor, ca urmare a existenţei celor aproape 1000 de insule care divizau populaţia, dar şi a profesiei de baza grecilor încă din antichitate, aceea de a fi navigatori. Sovieticii au făcut şi ei ce au făcut şi americanii. Au promovat o mediatizare doar pentru Grecia, fapt ce a determinat anii de război civil dintre partizanii civili conduşi de Nicos Beloianis. Simţindu-se periclitaţi, americanii au pus stăpânire pe Marea Mediterană desfăşurând cea mai puternică forţă militară navală reprezentată de Flota 6 americană. Sovieticii s-au concentrat pe stăpânirea doar a Mării Negre, pentru că Turcia deja se afla sub influenţa forţei militare americano-engleze. Partizanii lui Beloianis, după lupte grele au fost învinşi, iar resturile familiilor lor s-au refugiat în unele ţări dominate de ruşi între care şi România. Exemplu este colonia de la Ştefăneşti a grecilor construită pentru ei la începutul anilor 1950-1951.

Întărirea spionajului americano-englez şi rolul avut în Revolta din Decembrie 1989

Aşa cum spuneam la început, americanii şi englezii şi-au modernizat şi întărit serviciile de informaţii aruncând sume uriaşe de bani pentru cumpărarea unor oameni politici din ţările aflate sub dominaţia sovietică, au cumpărat spioni şi cadre aflate în solda serviciilor de informaţii ale statelor din Estul Europei. Drept urmare, puţin câte puţin, serviciile de spionaj externe ale ţărilor din est pierdeau teren în favoarea celor două servicii americano-engleze la cer se vor adăuga ulterior serviciile vest-germane şi în ultimul deceniu al Războiului Rece, puternicul serviciu de spionaj Israelian. Facem preiczarea că încă de la crearea statului Israel în 1948, intenţia americană a fost clară, de încercuire a ruşilor prin Orient, pentru ca americanilor să le reuşească marea lovitură dată în Occident împotriva estului. Că este adevărat, se poate dovedi prin trădarea generalului Pacepa, dar şi prin slăbirea muncii informative a foştilor ofiţeri din SIE şi DIA (Serviciul de Informaţii Externe şi Direcţia de Informaţii a Armatei). De aceea, credem că Ceauşescu a neglijat SIE atribuindu-i acestuia un rol important în culegerea de date privind spionajul economic şi mai puţin cel politic. De ce? Pentru că Serviciile Secrete Sovietice reprezentate de KGB aveau cuvântul hotărâtor privind mijloacele pe care le vor folosi în atingerea scopurilor. Ceauşescu şi-a făcut un crez din a "fura tehnologie", iar drept urmare, economia românească a ajuns să aibă cea mai mare accelerare economică de pe glob. După 1965 şi după moartea lui Gheorghiu Dej, până în 1980-1981, majoritatea zdrobitoare a românilor trăiau mult mai bine decât cetăţenii occidentali. În aceste ţări 70% trăiau prost raportat la nivelul lor de ţări cuceritoare către ţări din Africa şi Asia. În schimb, românii cu gospodăria tradiţional ţărănească, înglobată în ferme de tip CAP, aveau de lucru, aveau o sănătate care se ridica la rang de lege prin lozinca "Omul - cel mai de preţ capital". În acest context, copii şi tinerii aveau prioritate necondiţionată chiar şi prin faptul că părinţii lor îşi puteau permite să meargă să-şi petreacă concediul la mare şi la munte, precum şi în staţiunile balneoclimatelice ale căror preţuri erau aproape modice.

(continuare în pagina 14)

(urmare din pagina 13)

Securitatea românească la răscruce de drumuri

Dacă în perioada 1946 – după înfrângerea în alegeri din noiembrie, partidele istorice şi-au pierdut credibilitatea, ca urmare a mijloacelor de informare sovietice, prin Directiva NCVD de la sfârşitul anului 1947, mijloacele de coerciţie au căpătat elemente de genocid. Ne punem întrebarea: cine se face vinovat? Sigur este că nu partidul muncitoresc român transformat în partid comunist român fără să aibă elemente de "comunism". Abdicarea Regelui Mihai pe care o putem considera o eroare privind modul în care monarhia, o lungă perioadă de timp a stat sub "pulpana americană", nefăcând lucruri importante în apărarea susţinătorilor care au preferat să moară în închisori. Puţinele mişcări ale ofiţerilor au fost brutal înnăbuşite de cele ami multe ori în sânge, amintind în acest sens mişcările de partizani din Argeş, Banat şi Moldova. În Transilvania nu au existat mişcări de partizani. Ardelenii s-au supus ca de fiecare dată, executând ordinele şefilor pentru că aşa au fost obligaţi de istorie, încă de pe timpul stăpânirii austro-ungare. Perioada cea mai cruntă de teroare a fost exercitată de membrii ai serviciilor de securitate, care ascultau orbeşte de indicaţiile primite din Directiva NCVD. Aceasta a ţinut până la marea amnistie din deceniul VI al secolului XX, când deţinuţii politici rămaşi în viaţă după experimentul de la Piteşti de la Canal şi din celelalte lagăre de exterminare, au fost integraţi paşnic în noua societate pe care după lupte politice dintre grupările comuniste a luat fiinţă la mijlocul anului 1965. După această perioadă serviciile de securitate şi nu trupele de securitate au avut o perioadă de respiro care a coincis cu o perioadă de trădare a idealurilor dure pentru care au fost selectaţi şi educaţi. Cadrele din securitatea românească au început să se şcolească, iar o consecinţă, au început să ducă o altă viaţă pentru ei şi familiile lor. Ei au devenit mai civilizaţi, mai puţin duri, bucurându-se şi ei de avantajele capitalismului de tip mic burghez. În acest context, a acceptat fără murmur indicaţiile politice privind relaxarea în ceea ce priveşte plecările în alte medii economice şi politice, iar în context au slăbit puternic controlul statului prin aceste servicii asupra populaţiei care şi ei au început să se civilizeze, nemaiacceptând să trăiască cu produse pe cartelă sau pe puncte, aşa cum a fost după 1948. Amintim în acest sens că prin 1968-1970, aproape peste 100.000 de cetăţeni muncitori, ţărani, intelectuali, pensionari, copii şi elevi, îşi petreceau concediul la mare în serii de câte 12 zile în perioada 01 mai-15 octombrie. Statul a construit spitale, policlinici, au pus la muncă creativă intelectualitatea, creând aşa-numitul "om nou". Pe acesta cadrele Serviciilor de Securitate, în condiţii civilizate şi discrete aveau datoria să le supravegheze din umbră, aşa cum a fost indicaţia dată de Nicolae Ceauşescu. Timp de 10-12 ani ofiţerii de securitate au supravegheat în timp ce aveau de răspuns unor provocări din partea serviciilor secrete Vest-Europene. Unii dintre ei şi-au păstrat "coloane vertebrală" apărând ţara şi graniţele sfinte pentru români, în condiţiile în care unii dintre ei, chiar cu înalte funcţii de conducere, au încercat şi chiar au reuşit să "ciugulească" din "buna viaţă" a spionilor occidentali. Unii dintre ei s-au pus în slujba altor servicii, iar alţii, majoritatea au abandonat mijloacele barbare de torţionare impuse de sovietici, trecând puţin câte puţin de partea poporului reprezentat de părinţii, fraţii şi surorile lor, prietenii apropiaţi. Drept urmare, slăbindu-se vigilenţa, s-a slăbit şi puterea de recaţie a statului din rândul cărora, chiar unii dintre conducători, erau beneficiarii unui trai burghez. Statul constituit prin Republica Populară Română, apoi în a doua etapă Republica Socialistă România, se întărea în fiecare zi economic. În schimb, datorită slăbirii nivelului de trai după 1985 şi prin urgentarea plăţii datoriei externe, populaţia nu a mai avut acelaşi nivel de trai, iar frigul şi lipsa energiei electrice au determinat ura tuturor împotriva celor care se considerau comunişti. Perioada 1985-1989 a fost perioada cea mai bună pentru promovarea mediatizării in partea puterilor Vest-Europene în care se discredita sistemul anilor 1970-1985 iubit de cei peste 22 milioane de cetăţeni, iar în prezent, în scurt, hulit. La acest lucru au contribuit esenţial unii oameni de cultură artişti, scriitori, oameni cu pregătire superioară care având dreptul de a călători la rude în străinătate au simţit că au dreptul să beneficieze de altfel de viaţă. În tot acest timp, ofiţerii de securitate au urmat şi ei traiectoria omului nemulţumit deşi ei aveau beneficii destul de importante, la fel ca şi artiştii, scriitorii şi mari oameni de cultură. Aceştia nu au suferit frigul şi foamea decât parţial. În schimb, ei au fost cei care şi-au manifestat nemulţumirea zgomotos, şi după ei chiar cadrele de securitate şi miliţie. Despre cadrele militare nu mai vorbim, pentru că acestea au fost trimise uneori cu familie în locuri izolate la junci agricole sau la construcţia unor importante obiective industriale, iar drept urmare, informaţiile la ei ajungeau cu întârziere sau unori chiar deloc. De aceea, dacă cititorii îşi mai amintesc, în primele ore ale revoltei populare care deşi a început la 17 decembrie 1989 la Timişoara, efectele dezastruoase au fost materializate doar prin acţiunea dârză a celor câteva sute de mii de manifestanţi care au fost chemaţi să manifeste pentru ca manifestaţia, prin nu ştim ce mijloace să se transforme prin haos indus într-o revoltă şi într-o stare de anarhie care nu se mai termină nici în prezent după 25 de ani.

Oare cine a tras în noi?

Iată o întrebare, aşa cum spuneam la început, care nu-şi va găsi răspunsul probabil niciodată. De ce? Pentru că această revoltă importantă singura care a reuşit, iar în istorie doar Răscoala din 1907 a avut efecte dramatice când au fost împuşcaţi 11.000 de ţărani. Acum, deşi numărul populaţiei este dublu sau triplu, iar mijloacele tehnice sunt incomparabil mai mari, revolta din 17 decembrie – 25 decembrie, a contabilizat un număr de 1.100 de morţi. Sigur că este un număr foarte mare. Numai că, obligatoriu, trebuie să tragem o concluzie cu privire la numărul mare de morţi în condiţiile în care până la abdicarea lui Ceauşescu pe 22 decembrie, la orele 12, nu erau mai mult de 200-300 persoane decedate. Restul, au fost împuşcate sau s-au împuşcat între ei datorită teribilismului şi a "elanului de revoltă" cu care a fost cuprinsă populaţia de la copil de 10 ani până la persoane în vârstă de peste 70 de ani. Pentru a analiza fenomenul "cine a tras în noi" nu putem trece cu vederea perioada de pregătire a acestei revolte la care o contribuţie esenţială au avut-o statele din Vestul Europei, cu precădere: fostul RFG, Franţa, Anglia, şi nu în ultimul rând, cel mai important actor al politicii mondiale – Statele Unite ale Americii. Acestea au avut interes în primul rând destabilizarea României ca naţiune independentă pentru ca unele puteri mari occidentale să câştige avantaje economice, politice şi militare prin "cotropirea independenţei şi suveranităţii ţării". În acest context, Germania în prezent unită prin dărâmarea Zidului Berlinului, a căpătat liber la expansiunea către bogăţiile României, la care tânjeşte de peste 100 de ani materializat în cele două războaie mondiale duse pe teritoriul României. În acest context, credem că se impune o analiză temeinică a legăturilor germanice dintre o serie de ţări din Estul Europei precum: Ţările Baltice, Polonia, care a beneficiat de cele mai mari fonduri nerambursabile, încă de pe timpul fondatorului sindicatului Solidaritatea. Apoi, rămăşiţele fostului Imperiu Austro-Ungar reprezentate de Austria şi Ungaria, iar efectele se văd în prezent prin manifestările dure şi fără echivoc desfăşurate de unii conducători politici maghiari în Transilvania. Dezmembrarea Cehoslovaciei, între Cehia şi Slovacia, reprezintă de asemeni o măsură protecţionistă pentru Germania. Toate acestea au contribuit esenţial la revolta sângeroasă din decembrie 1989, iar lucrul cel mai important pentru noi românii, l-a constituit desfiinţarea graniţelor fireşti la care 2000 de ani românii au dat sacrificii de sânge. De ce? Pentru că în condiţiile geografice în care Dumnezeu a dat acest teritoriu, nu putea ca cei din exterior să nu facă tot ce este posibil să pună mâna pe ele. Acest lucru, în practică, poate fi comparat cu un vecin care Dumnezeu sau mintea lui i-a dat mult mai mult decât are nevoie. În aceste condiţii, vecinii doresc să-i fure celui care Dumnezeu i-a dat şi să împartă cu el ceea ce nu are, iar aceasta să o facă prin forţă sau mijloace dolosive. Acest lucru s-a întâmplat cu România. Peste 3 milioane de români au devenit servitorii Europei datorită "mirajului" vieţii occidentale şi a unui nivel de trai pe care în România, doar prin muncă poţi să îl ai şi nu prin speculaţii bancare sau imobiliare. Revolta din 1989 s-a terminat. 25 de ani s-au consumat. Se pune întrebarea: oare cu ce preţ? Oare conducătorii ultimilor 25 de ani, dacă mai au în ei puţin din gena urmaşilor pot accepta acest lucru? Noi spunem NU. Dar ei fac ce vor doar pentru ei şi pentru familiile lor şi nu pentru ţară şi pentru păstrarea ei aşa cum ne-a dat Dumnezeu. La început ne puneam întrebarea dacă cel de-al doilea război mondial s-a terminat. Răspunsul era NU. Oare primul război mondial s-a terminat? Răspunsul este tot NU. În schimb, fiecare dintre noi care mai gândim şi avem inimă de dac sau o parte din inima lui Ştefan şi Dragoş Vodă, sau o parte din inima lui Mircea şi Mihai cel Viteaz, sau din inima lui Brâncoveanu şi a Regilor Carol şi Ferdinand, ne punem de asemeni întrebarea: cât va mai dura starea de anarhie în care România a fost indusă intenţionat? De ce? Pentru ca marii capitalişti sărăciţi în vest să primească un balon de oxigen de la economia şi bogăţiile României prin distrugerea fabricilor construite prin sudoarea celor care acum primesc pensie şi salarii de 1000-1200 lei, când guvernanţii actuali desfăşoară un puternic genocid în spitalele româneşti când se moare cu zile. Şi noi tăcem. Tăcem ca un popor tembelizat şi îndoctrinat de mijloacele media cu precădere a televiziunilor care spală creierii tinerei generaţii şi copiilor, sau prin noile mijloace de îndobitocire prin Facebook, aşa cum s-a practicat la ultimele alegeri când ne-am ales penrtu prima dată în istoria milenară un etnic, fie el şi german. Că o fi bine, că o fi rău, doar istoria mai târziu va face dreptate. Numai că va fi prea târziu, iar distrugerile naţiunii române vor fi catastrofale atât economic, cât şi politic şi uman.

DUMITRU CÂRCENI

(Continuare în numărul viitor, unde va urma dizidenţa din armată, securitate şi miliţie)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 294 DIN 29 DECEMBRIE 2014 - 27 IANUARIE 2015

Guvernanţi. Respectaţi art. 47 din Constituţie – Nivelul de trai

UNDE ESTE AVUŢIA NAŢIONALĂ PENTRU CARE AU MUNCIT PENSIONARII CIVILI ŞI MILITARI DIN ROMÂNIA?

Motto: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică şi de protecţie socială, de natură să asigure cetăţenilor un nivel de trai decent"

Guvernanţii actuali săvârşesc o faptă penală când spun că nu au bani de pensii

De un an de zile de cînd a venit la conducere preşedintele Iohannis şi chiar mai înainte de anul 2009 cînd a fost reales ca preşedinte Traian Băsescu, puterea executivă din perioada 2009-2012 a făcut un titlu de glorie prin măsuri grave de distrugere din punct de vedere fizic a majorităţii populaţiei din România. Amintim în acest sens prostia pe care a debitat-o domnul fost preşedinte Traian Băsescu când, pentru a fi pe placul conducerii UE şi a Guvernului American, a acceptat cu mare plăcere „marea criză" din această perioadă, asemănătoare cu marea criză a anilor 1930. Acelaşi lucru se întâmplă acum când la conducerea statului a venit dl. preşedinte Iohannis care şi-a numit „Guvernul său" cu personal şi personaje obediente conducerii UE, care reprezintă doar interesele celor 15 ţări fondatoare, prin tratatul de la Lisabona în anul 2009. Aceasta în condiţiile în care la sfârşitul anului 2015, timp de 3 ani, sub conducerea unui Guvern social democrat şi nu al unui Guvern de dreapta obedient conducerii UE, România a avut cea mai mare creştere economică din cele 27 de ţări UE, respectiv 6%. În aceste condiţii, este de neânţeles motivele pentru care preşedintele Iohannis, în mod dictatorial, l-a obligat pe prim-ministrul Victor Ponta să îşi dea demisia, fără o fundamentare politică şi economică. Doar aşa ca dl. preşedinte să-şi vadă dezideratul său privind „Guvernul meu", „partidul meu PNL", la guvernare. Aceasta fără să se gândească la cei peste 6 milioane de pensionari care trăiesc cu zile din „indemnizaţii sociale" şi nu cu o pensie decentă după muncă. Datorită acestui lucru, îndemnat de un parlamentar liberal, în persoana doamnei Paula Voch, care, cu mult curaj, a pus în plenul Parlamentului, în ziua de 5-6 Aprilie 2016, întrebarea pertinentă şi deosebit de importantă „PENTRU STAREA ACTUALĂ A NAŢIUNII, CARE AR FI TREBUIT SĂ FIE SUBIECT DE DISCUŢIE ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI DIN PARTEA PREŞEDINTELUI ŢĂRII". Această întrebare pusă de dna. Paula Vosh se intitulează: „Unde este şi la cît se ridică avuţia naţională, în condiţiile în care, după împuşcarea lui Ceauşescu, bilanţul anului 1989, prezentat în anul 1990, arăta că România avea o avuţie naţională de 4000 de miliarde de lei vechi". Pentru a fi credibil, am consultat legislaţia României în perioada 1987, în cartea „Legislaţia întreprinderii de la A la Z". În această carte document având circa 800 pagini, mărunt scrisă, încât ar fi putut încăpea într-o carte de circa 2000 pagini.

(continuare în pagina 16)

(urmare din pagina 15)

Un manual de economie politică de care cei peste 500 de parlamentari şi chiar de cei 32 europarlamentari ar trebui să o citească „ca pe o biblie a economiei întreprinderilor româneşti”

La pagina 454 a legislației nominalizate, în capitolul 4 „Patrimoniul întreprinderii” sunt câteva definiții foarte importante pe care marii economişti români din perioada de după 1990 le-au uitat sau au fost obligați, prin mituire, să le uite.„DEFINIRE” prin patrimoniu se înțelege „totalitatea drepturilor şi obligațiilor evaluate în bani ale unei persoane fizice sau juridice”. În aceste condiții, că patrimoniu unei țări este constituit din totalitatea valorilor reprezentate de sumele de bani contabilizate exigent de BNR, precum şi de „inventarul întreprinderilor” şi de totalitatea obligațiilor acestora ca urmare a drepturilor de creanță. Pe scurt, se poate preciza că avuția națională a României, aşa cum spunea şi dna. Paula Vosh, deținută de România la 1 Ianuarie 1990 se ridica la uriaşa sumă de 4000 miliarde lei vechi. Acest patrimoniu era în teoria economică, nominalizat prin noțiunile economice „MIJLOACELE FIXE” (totalitatea bunurilor tuturor întreprinderilor, terenuri, clădiri, maşini, utilaje şi unelte care participă la procesul de producție). A doua noțiune economică este reprezentată de noținea economică „MIJLOACELE CIRCULANTE” (totalitatea fondurilor circulante, materii prime, materiale, produse finite şi fondurile băneşti) . Facem precizarea că la începutul anului 1990, era în vigoare „ Legea 500 a inventarierii anuale a acestor mijloace fixe”, pe care conducătorii întreprinderilor respectiv a societăților comerciale înființate conform legii nr. 31, aveau obligația legală să le inventarieze, să se scadă valoarea amortizată şi să se dea o nouă valoare, în funcție de indicațiile BNR şi a Institutului Național de Statistică cu privire la „Inflație”. De aceea la începutul anului 1990, România avea un patrimoniu de 4000 miliarde lei vechi, aşa cum am precizat mai înainte.

Ce însemnau 4000 miliarde lei vechi în anul 1990?

Este ştiut faptul că până în Decembrie 1989, valoarea dolarului în tranzacțiile comerciale cu statele capitaliste de la care România, în decurs de 20 de ani s-a împrumutat cu peste 20 miliarde de dolari, era de „8 lei dolarul”. Asta înseamnă că în 1990, România avea o valoare reală de circa 3200 miliarde dolari. Aceasta rezultă din înmulțirea a 4000 miliarde lei vechi cu 8 lei vechi rezultând valoarera de 3200 miliarde de dolari. Din această sumă la începutul anului 1990, după destrămarea regimului Ceauşescu, exista în seiful băncii naționale cu filialele din cele 41 de județe, un „cash” de circa 2 miliarde de dolari. Aceasta este situația reală a patrimoniului național al Statului Romîn inventariat statistic. La aceasta se adaugă bogățiile subsolului, reprezentate de : petrol, gaze, zăcămintele aurifere, valoarea întregii mase forestiere, valoarea celor aproape 10 miliane de hectare pentru cultivarea cu cereale şi zarzavaturi. La aceasta se mai pot adăuga 3 lucruri foarte importante care nu erau inventariate: Valoarea umană a muncii calificate, a celor circa 10 miliane de angajați care produceau lunar conform legii nr. 57/ 74 la un salariu mediu de 2500 Lei înmulțindu-se cu 10 milioane de muncitori, produceau pentru economia românească aproximativ 250 miliarde de lei vechi lunar, din care se scădea salariul primit de ei care se ridica la nivel național la 25 de miliarde lei vechi. Sigur că este o apreciere aproximativă. În scimb, trebuie adăugat că România exporta pentru economia țărilor cu care avea relații, o valoare deosebit de importantă reprezentată de „aerul românesc al Munților Carpați”. Poate uni se vor îndoi de cele spuse. Numai că răspunsul este că, în prezent, România este „furată” de marile puteri europene, de aerul reprezentat de „certificatele verzi” pe care statul român le exportă în cadrul contractelor cu UE. În aceste condiții, credem că Parlamentul României, în calitatea sa de „organ reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării”, are obligația să se convoace o sesiune specială cu privire la modul în care avuția națională a statului român a fost devalizată. Este necesară înființarea unei comisii de specialişti economici din care să nu facă parte niciun partid politic. Din care să nu facă parte niciun procuror sau judecător, iar aceasta să fie sub controlul Curții Constituționale, singura care are, conform art. 142, atribuțiuni „de garantare a supremației Constituției”. Pentru că întradevăr, în preambulul legii fundamentale, la capitolul 1 şi 2, se precizează clar modul în care s-a încălcat legea fundamentală. Abia în final, la indicațiile CCR, vin procurorii şi Justiția pentru a trage la răspundere pe cei care au devalizat economia românească şi cu precădere cei circa 100-150 de români care, în dispreț față de lege, furând munca celor 10 milioane de angajați, şi-au depus banii furați în diverse paradisuri fiscale.

(continuare în numărul viitor)

PROF. COL.(RZ) D. BOŢILĂ

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 321 DIN 18 APRILIE 2016 - 10 MAI 2016

PEŞTELE, „MÂNCAREA SĂRACULUI ROMÂN“

Carnea de peşte intră într-o măsură tot mai mare în alimentaţia omului. Potrivit statisticilor F.A.O., pe plan mondial se consumă anual peste 60 de milioane de tone de peşte dulce şi sărat, cifră care are tendinţa să crească în ritm continuu.

Din punct de vedere chimic, carnea peştelui oceanic, marin şi de apă dulce are aceleaşi elemente componente ca şi carnea animalelor de măcelărie, ele diferind doar cantitativ de la o specie la alta.

Spre deosebire de animalele cu sânge cald, grăsimea (lipidele) nu se acumulează sub forma unui ţesut adipos, ci este distribuită difuz în toată musculatura. O caracteristică importantă a lipidelor aflate în carnea tuturor peştilor este conţinutul scăzut al colesterolului. Acest lucru prezintă o importanţă deosebită deoarece este dovedit faptul că la om excesul de grăsime din sânge şi, în special, al colesterolului favorizează scleroza arterială.

Carnea de peşte oceanic (fileurile fără oase şi fără piele) este foarte bogată în săruri minerale, acestea găsindu-se într-o proporţie de 0,8% – 1,5%, din acest punct de vedere fiind superioară multor alimente de origine animală sau vegetală.

Prin excelenţă, peştele oceanic conţine cantităţi foarte mari de fluor, cupru şi mai ales iod. Cât priveşte conţinutul de iod, peştele oceanic se situează pe primul loc şi ocupă locul al doilea ca sursă de fluor, după ceai.

La fel de ridicată este şi cantitatea de vitamine. Din acest punct de vedere, carnea de peşte constituie una dintre cele mai importante surse de vitamine pentru om.

Având un efect excitant, carnea peştelui exercită o mare acţiune dinamică, specifică, asupra metabolismului, fiind indicată în combaterea obezităţii.

Deoarece este bogată şi în trofine, carnea peştelui face parte din rândul alimentelor de protecţie care măresc rezistenţa organismului faţă de infecţii, substanţe toxice etc.

Foarte apreciate şi mult folosite în bucătăria românească sunt şi icrele diferitelor specii de peşti de apă dulce, marini şi oceanici. Pe lângă gustul plăcut, icrele au o valoare nutritivă ridicată, fiind bogate în substanţe proteice, lipide, săruri minerale şi vitamine. Valoarea lor alimentară ridicată este dată şi de faptul că se consumă fără a suferi niciun fel de proces termic care ar putea denatura parţial compoziţia chimică.

Din peşte se poate obţine o varietate foarte mare de preparate culinare hrănitoare şi gustoase. Totul depinde de priceperea fiecăruia în materie de gastronomie.

REŢETĂ „PEŞTE COPT PE MACAROANE“

Ingrediente: peşte – 1,5 kg; macaroane – 500 gr; ulei – 150 ml; unt (margarină) – 100 gr; bulion (pastă de roşii) – 100 gr; sare şi piper, după gust.

Macaroanele se pun la fiert în apă clocotită cu sare. Când sunt fierte, se spală cu apă caldă sau rece, se trec prin ulei încins, după care se adaugă pasta de roşii şi se amestecă uşor. Se pune şi puţină apă sau supă şi se aşază în tavă. Peste macaroane se toarnă untul topit şi se aşază peştele spălat bine în apă rece şi porţionat, uns cu ulei, presărat cu sare şi piper, apoi tava se introduce în cuptor pentru coacere.

Când peştele este copt pe jumătate, fiecare bucată se ornează cu câte o jumătate de roşie şi se continuă coacerea. În loc de macaroane se pot folosi şi alte preparate făinoase.

EVENIMENTE FIERBINŢI CA LUNA IUNIE

În această lună, Iunie 2016, în frumosul nostru oraş Piteşti, au avut loc evenimente frumoase unice şi sensibile. Încerc să amintesc, câteva ce le-am considerat eu mai importante: La începutul acestei luni, pe 03 iunie 2016,la Centrul Cultural din Piteşti, sub coordonarea scriitorului Dumitru Augustin Doman, s-a serbat ,,Revista Argeş 50 de ani”. Cu această ocazie, s-au reînâlnit numeroşi oameni de cultură din Argeş şi nu numai. Au fost distribuite numeroase premii celor prezenţi ,,veteranii” acestei minunate reviste de cultură. Mergând mai departe, joi –pe 9 Iunie –,,Ziua Înălţării Domnului” –când clopotele bisericilor au răsunat pe întrg cuprinsul ţării, a fost şi ,,Ziua Eroilor” - Dimineaţă s-au depus coroane de flori, s-au ţinut slujbe de pomenire şi s-au aprins limânări în memoria eroilor la Cimitirul Eroilor Piteşti, dar şi în toate comunele din judeţ, la toate Monumentele închinate bravilor noştri eroi. La ora 16,00, Centrul Cultural Piteşti–director Carmen Salub,coordonator prof. Marius Chiva, Clubul literar-artistic Mona Vâlceanu, l-a avut invitat pe scriitorul Victor Ghe. Stan – directorul revistei ,,Clipe albastre” Bucureşti. Atât d-na prof. Mona Vâlceanu, invitatul, cât şi participanţii la discuţii au fost ca de obicei la cote maxime. Invitat de onoare a fost marea d-nă a scrisului, prietena noastră, Paula Romanescu. Tot joi, la ora 17,30 am fugit în grabă la Biblioteca Judeţeană, unde a avut loc o Expoziţie vestimentară dar şi o expoziţie de pictură a Adinei Romanescu – membră a Uniunii Artiştilor Plastici din România. D-l director Octavian Sachelarie, poeta Denisa Popescu şi prof. Allora Albulescu Şerp au lăudat ambiţia acestei tinere talentate, culorile, tematica dar şi particularitatea operelor. Vineri 10 Iunie 2016, Colegiul ,,I.C.BRĂTIANU” din Piteşti a sărbătorit 150 de ani de activitate neîntreruptă şi plină de roade bogate. Cu această ocazie s-au reîntâlnit zeci şi zeci de generaţii care au asudat pe băncile acestui liceu de mare prestigiu, fie ca elev sau profesor. D-na prof.dr. Alina Manea – directorul colegiului, merită toată lauda pentru această ,,sărbătoare”. Sâmbătă 11 Iunie 2016, ora 11- la Biblioteca Judeţeană a avut loc o lansare de carte mai specială, profundă şi de o rară intensitate ,,Timpul regăsirii şi al mărturisirii” a d-nei prof. Ana Vulcan Chirca sub coordonarea d-lui director Octavian Sachelarie. Sala a fost arhiplină,invitaţii pe măsură. Revederi, ,,regăsiri şi mărturisiri” de-a dreptul emoţionante. Invitaţi speciali au fost: Prof. univ.dr. Ion Tudosescu –Universitatea Bucureşti; Prof.dr. Magda Grigore –Uniunea Scriitorilor din România; scriitorul nonagenar Mihai Ghiţescu; prof. Constantin Varaşcanu, elevi de odinioară ai d-nei profesoare, colegi de catedră, prieteni şi mulţi alţi oameni ce îndrăgesc cultura. Joi 16 Iunie 2016, la Centrul de Creaţie au avut loc ,,Colocviile argeşului” – sub îndrumarea d-nei prof. Magda Grigore – tema fiind cum nu se poate mai răscolitoare: ,,Copilăria –strigătul vârstelor”. Ne-am amintit de copilărie, de satul de odinioară, de jocurile şi cântecele pure, pline de viaţă ale locului natal. Tot joi 16 Iunie, la Centrul Cultural Piteşti, sub coordonarea d-nei prof. Mona Vâlceanu, a avut loc lansarea de carte a medicului Constantin Teodor Craifăleanu ,intitulată: ,,Floarea iubirii”. Cum ne spune poetul, ,,Poezia se găseşte pretutindeni, în jurul nostru şi în noi. Depinde de fiecare să o descoperim... Depinde de fiecare cum o descoperim... Depinde de fiecare dacă o descoperim...” Aşa că suflarea din ARGEŞ, trăieşte şi descoperă ,,frumosul”, la cote maxime.

NUŞA CANTEMIR

Un eveniment literar marcant

UN ROMAN SENTIMENTAL - ÎNTRE REALITATE ŞI IMAGINAŢIE

Ion C. Ştefan ne surprinde din nou!

Despre această carte minunată, binecunoscuta şi talentata poetă Vilia Banta afirmă că este un roman cu episoade care oscilează „între vis şi realitate, transfigurând momentele unei iubiri", ce se desfăşoară „de la tinereţe la bătrâneţe" şi, poate, chiar şi dincolo de moarte. Tema principală a operei este iubirea - surprinsă în toate fazele ei şi sub toate aspectele, de la ivirea acestui sentiment şi până la forţa lui demiurgică. Este un roman de profundă analiză psihologică, dar şi de autoanaliză, nota esenţială fiind autenticitatea. Ion C. Ştefan se dovedeşte a fi un observator lucid al propriilor stări sufleteşti, dar şi ale eroinei, construind un flux de gânduri, trăiri, interpretări, analize şi autoanalize, toate referindu-se la sentimentul sublim al iubirii. Romancierul este prezent în două ipostaze: de narator şi de erou (personaj principal) şi prezintă realitatea în măsura în care a cunoscut-o printr-o experienţă directă, dar transfigurată într-o lumină imaginativă. Aşadar, discursul literar se desfăşoară frânt, corespunzător timpului interior al naratorului. Începutul cărţii cuprinde o mărturisire a autorului referitoare la tema aleasă: frământările sale dacă să scrie sau nu această carte. Un îndemn de a scrie îl primeşte de la Arma - prietena şi iubita lui credincioasă încă din anii tinereţii. Aceasta îl îndeamnă să semneze al 33-lea titlu de carte, amintind astfel de numărul anilor trăiţi de Iisus pe pământ. Naratorul, care este şi personaj principal, povesteşte despre iubirea sinceră şi nevinovată dintre el şi Arma, iubire despre care a scris în romanul „Întâlnirea de la Muzeu". Naraţiunea este plină de reflexii cu privire la relaţia dintre existenţă şi creaţie. în domeniul creaţiei, spontaneitatea şi ineditul se pot ivi pe neaşteptate. Depanând firul amintirilor, naratorul ne spune că relaţiile dintre el şi Arma au rămas „într-un câmp al purităţii depline". Autorul i-a dedicat Armei sute de poezii de dragoste. Într-un stil care uimeşte prin sinceritate şi frumuseţe, el ne povesteşte apoi despre moartea prematură a frumoasei sale soţii -Corina. Corina ştia despre iubirea dintre soţul ei şi Arma şi o acceptase, pentru că o considera sinceră şi nevinovată. Cei doi îndrăgostiţi se întâlneau doar la diferite manifestări culturale şi atunci autorul (naratorul) simţea că sufletul i se umple de o bucurie reală. Emoţionante până la lacrimi sunt paginile în care ni se povesteşte despre ultimele clipe de viaţă ale Corinei, când aceasta a rostit pe şoptite: „dar eu văd lumânarea - lumina din oglindă". Lumina aceasta din oglindă, naratorul a purtat-o în suflet pe oriunde s-a dus. În capitolul „Umbra dintre noi", acesta fiind şi titlul romanului, întâmplările narate se petrec la un magazin cu obiecte şi cărţi bisericeşti de pe Calea Victoriei, în faţa Bisericii Kretzulescu. Naratorul este invadat de imaginea soţiei sale - Corina - , frământat de amintiri, zăreşte lumina care pâlpâia aproape să se stingă, înainte de a se sfârşi viaţa Corinei, la o vârstă prea tânără pentru a părăsi lumea aceasta. între cei doi soţi nu a rămas decât imaginea din sufletul eroului, în care o roagă pe Corina să vină spre el, pentru a-i mai dărui măcar o fărâmă din iubirea de altădată. În momentul acesta de adânci frământări, apare Anna, pe care eroul o numeşte „iubita mea din tinereţe şi prietena mea de acum". Anna de abia a ieşit la pensie şi pare tot tânără, ca o dovadă că a îmbătrânit frumos. Întâlnirea dintre cei doi este urmată de o tulburătoare declaraţie de dragoste din partea eroului. Anna îi răspunde la fel de frumos. Cei doi prieteni s-au aşezat la o masă pe terasa de lângă librăria unde se întâlniseră. Acum discuţiile dintre ei devin un dialog despre familie, despre nepoţi şi despre preocupările lor casnice. Apoi aflăm că Anna este şi o poetă talentată, membră a U.S.R. Şi eroul romanului revine la poezie, după o lungă perioadă când scrisese numai proză. îşi răsfoieşte acum manuscrisele cu versuri din tinereţe. începe să scrie un volum de poezii. Anna îl încurajează şi îi spune cât de mult a admirat-o pe Corina, fosta lui soţie. Urmează câteva momente halucinatorii, Anna afirmând: „Parcă umbra fostei tale soţii s-a aşezat la masa noastră". Naratorul interpretează această iluzie ca o infuziune a dorului de Corina. Anna îi spune că această umbră dintre ei i-ar fi şoptit că-1 roagă pe fostul ei soţ să scrie un roman despre iubirea de acum. Devenind brusc mai lucid, naratorul înţelege un adevăr, că moartea nu 1-a putut despărţi de soţie. Aceasta a fost mereu în preajma lui, iar umbra dintre cei doi în viata nu este decât o proiecţie de sensibilitate între sufletele lor, care cheamă alături şi sufletul Corinei. în cei 19 ani de singurătate, Adrian a fost ispitit de multe doamne cu suflet bun, dar niciuna dintre ele nu s-a putut ridica la valoarea Corinei. Unele dintre acestea au devenit personaje pozitive de nuvele şi romane şi au rămas preietene ale lui Adrian, care a trăit cu un ideal de neatins, ca un vârf de stâncă înălbit de ploi şi ninsori, însă curat şi demn în puritatea durerii. Eroinelor din cărţile sale le-a atribuit ceva din înţelepciunea lui, din răbdarea şi tactul care l-au caracterizat. El îi mărturiseşte Armei că a iubit-o din prima clipă, dar a fost o iubire nevinovată. La rândul ei, Anna îi spune că fosta lui soţie - Corina - era cea mai simpatizată şi apreciată directoare de şcoală din judeţul Ilfov. Adrian îi răspunde că ea, Anna, a fost cea mai frumoasă dintre profesoare. În capitolul „Statornicia de dincolo de lacrimi" ni se prezintă starea sufletească a lui Adrian la moartea soţiei sale - Corina, pe care o numeşte „cea mai dragă fiinţă a vieţii mele". Sunt evocate cele mai importante evenimente ale vieţii lor comune: cum s-au cunoscut în facultate, cum s-au căsătorit, ascensiunea lor profesională etc. Cu greu naratorul îşi oprea lacrimile când se gândea la Corina şi se liniştea „în umbra protectoare a acesteia". Înclinat spre reflecţii, el se gândeşte mereu la romanul care va prezenta iubirea lui pentru Corina şi îl numeşte „Romanul sincerităţii mele depline, cântecul meu de lebădă". Fire lucidă, înţelege că se apropie de trecerea în eternitate, dar încă se autoperfecţionează şi gândeşte pozitiv. Ştie că prin creaţie va intra într-o nouă existenţă - ideală şi veşnică - spre strălucirea vieţii lui anterioare, pe care a trăit-o în zbucium şi durere. Pe când întâlnirea dintre Adrian şi Anna, în apartamentul eroului, se petrece doar în visul eroului şi sub supravegherea Corinei, care le dă binecuvântarea. Urmează numeroase şi profunde reflecţii referitoare la iubire şi creaţie. Sunt prezentate întâlnirile lui Adrian cu Anna la şedinţele unui cenaclu literar. El înţelege că „uneori întâlnirile din vis par mult mai intense decât cele din realitate, fiindcă sunt declanşate de o trăire necenzurată". Scriind despre „Personajul din vis", naratorul oscilează mereu între vis şi realitate. Se trezeşte în miezul nopţii cu o presimţire: Corina i-a spus că nu va mai reveni noaptea în preajma lui. Aceasta înseamnă că-i va lăsa cale liberă spre Anna. Aşa crede eroul. În „Dealul amintirilor" ne întâlnim cu alt spaţiu geografic şi literar: Curtea de Argeş. Autorul se simte acum ca un alt Manole. Se frământă între durerea de a-şi jertfi iubirea pentru Anna şi cea de a renunţa la „măreţia" operei sale literare: romanul „Umbra dintre noi". Adrian şi Anna aranjează venirea în oraşul voievodal pentru a participa la aniversarea celebrei reviste „Curtea de la Argeş", la invitaţia Domnului Academician - fondatorul acestei reviste. Au primit şi încuviinţarea soţului Armei - profesorul universitar Vlad Brădişteanu. În drum spre Cetatea Basarabilor, Adrian vorbeşte mereu şi în cuvinte înălţătoare despre prietenii săi literari de aici. îşi exprimă mereu încrederea în forţa binefăcătoare a artei, sentiment care-i dă optimism şi încredere în viaţă. Cei doi au ajuţis în municipiul Curtea de Argeş cu maşina lui Adrian. Acesta îi arată Armei Colegiul Naţional „Vlaicu Vodă", unde a învăţat şi el.

Adrian şi Anna merg pe dealul din apropierea Colegiului, unde Adrian îi mărturiseşte dragostea sa pentru oraşul adolescenţei sale, despre colaborarea lui actuală la revista „Curtea de la Argeş", precum şi la cotidianul „Argeş Expres", dar şi la revista „Pietrele Doamnei". Anna îi spune că este un ora cu multiple preocupări, că trăieşte între umbrele amintirilor şi nu se va putea desprinde dintre ele niciodată. Interesantă este discuţia dintre cei doi eroi ai cărţii privind noul roman pe care-l va scrie Adrian. Anna crede că va fi cea mai iubită eroină de roman pentru că aşa o vede el, autorul. Ajunşi la hotelul Posada, sunt primiţi de Domnul Academician, care le prezintă pe un mare poet de la Cluj, originar din Arefu şi consătean cu Adrian Ionescu. Acesta îl sfătuieşte pe Adrian să renunţe definitiv la Anna şi să se întoarcă la „umbra iubirii" sale - Corina să rescrie romanul „Lumina ce se stinge". Atunci el s-a străduit să coboare în vis, pentru că în lumea visului totul este posibil. Numai aici se produc „fluxul şi refluxul bucuriei". Autorul trece de la vis la realitate. Visul se referă la dragostea lui de-acum, iar realitatea prezintă, în continuare, întâlnirea tuturor invitaţilor la Centrul de Cultură „George Topîrceanu", unde are loc sărbătorirea revistei „Curtea de la Argeş". Dar

Adrian are figura unui însingurat celebru, revenind mereu la o iubire interzisă. Acum crede că pentru el „scrisul a devenit o barcă de salvare". Retras în camera lui de la hotel, trăieşte nopţi ale iubirii cu Anna. Prin scris, recuperează clipele sfinte ale dragostei lui. încearcă să se împace cu scriitorul din el şi să devină personaj al romanului pe care-1 scrie. O consideră pe Arma o a doua Ana a lui Manole. Aşadar, dragostea lui va fi un izvor nesecat de inspiraţie, iar Arma va fi izvorul tinereţii sale spirituale.

„Recenzia unei cărţi"

PROF. C-TIN VOICULESCU CURTEA DE ARGEŞ

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ“

■ VINERI - 24.06.2016

Oraşul Mioveni, prin Primăria, Consiliul Local şi Centrul Cultural Mioveni, va organiza în perioada 24-29 iunie a.c, Zilele Oraşului Mioveni. Localitatea va împlini 531 de ani de atestare documentară. Vor participa delegaţii din China, Rusia, Republica Moldova, Franța, Bulgaria şi Grecia.

Iată programul:

16.00 - Deschiderea oficială a Zilelor oraşului Mioveni - 531 de ani de la prima atestare documentară a localității. Primirea delegațiilor străine: China, Rusia, Republica Moldova, Franța, Bulgaria şi Grecia, în sala mare a Centrului Cultural Mioveni Argeş;

17.00 - Vernisaj expoziție de miniaturi a unor case memoriale şi monumente din România, eveniment desfăşurat cu sprijinul Muzeului Judeţean Argeş.

SPECTACOL ÎN CENTRUL CIVIC:

18.00 - Trupa de balet a Centrului Cultural, Mara Bratu, Alexia Niculae, Stefania Voro-venci, Valentin Poienariu, Ion Moise Bădulescu, Aristocra-tique Dance.

19.00 - Festivalul Internațional de Muzică Uşoară „Stars of Song";

20.00 - Sandra N; 20.30 - Marius Bălan & Nico; 21.30 - Lidia Buble.

■ SÂMBĂTĂ - 25.06.2016 11.00 - Concurs județean de gimnastică ritmică „Mioveni 2016", ediția I.

Participă centrele: Mioveni, Bascov, Piteşti şi Curtea de Argeş. Locul desfăşurării: Centrul Cultural Mioveni (sala mare)

12.00 - Campionatul Național de Rallycross „Cupa oraşului Mioveni 2016"

- Ziua I de concurs, Pista BEMO.

18.00 - „Ziua majoratului" - premierea unor tineri care împlinesc anul acesta 18 ani. (centrul civic);

SPECTACOL ÎN CENTRUL CIVIC:

18.30 - Ansamblul de mandoline „Nova"; Ansamblul „Doruleţul" - Mioveni; Ansamblul „Plai de Dor" -Mioveni; Izabel Cristescu, Ştefania Vorovenci; Ramona David;

20.30 - Ion Drăgan (Dolj)

21.30 - Steliana Sima.

■ DUMINICĂ, 26.06.2016

11.00 - Campionatul Național de Rallycross „Cupa oraşului Mioveni 2016"

- Ziua II de concurs, Pista BEMO.

12.00 - Festivalul Internațional de Muzică Corală „D.G. KIRI-AC", ed. a XXIV-a Participă coruri din: Mioveni, Curtea de Argeş şi Grecia. în sala de spectacol a Centrului Cultural Mioveni.

SPECTACOL ÎN CENTRUL CIVIC:

19.30 - Ansamblul „Muguraşii Mioveniului"

Solişti: Alecsandra Păunoiu, Andrei Vilău, Ilona Anghel, Valentin Poienariu.

20.00 - 22.00: Ansamblul folcloric „Doina Argeşului" al CJCPCT Argeş - Orchestra „Doina Argeşului" şi Ansamblul folcloric „Dorul"

Solişti: Daniela Cernea, Valentin Grigorescu, Diana Călinescu, Veronica Dinu, Ion Nicu, George Nedelea, Lucica Baciu Bican, Rebeca Simion, Grațian Bădescu, Gheorgeta Chițoran, Zina Ghițulescu.

În perioada 24 - 26 iunie, CS Dacia Mioveni 2012 organizează Campionatul Național de Minioina şi Oină Junioare III, pe stadionul Liceului Tehnologic Construcții de Maşini Mioveni.

Ziarul „ANCHETA“

În fiecare dintre instituțiile statului ne putem regăsi banii, proveniți din impozite, puse pe toate bunurile şi viciile, diverse taxe şi amenzi, contribuții la asigurări sau contravaloarea serviciilor publice pe care le plătim. Pentru a transparentiza modul în care se cheltuie banul public, toate entitățile statului au obligația să facă public bilanțul detaliat de venituri şi cheltuieli pe fiecare lună. în acest mod, putem desluşi, daca avem răbdarea şi noțiunile necesare pentru dezlegarea termenilor specifici, cât ne costă instituțiile de stat. Pentru a observa cam la cât se ridică costurile lunare, am luat ca referință luna mai. La o primă privire, se poate constata că cele mai mari costuri sunt reprezentate de salarizarea personalului, pe locul al doilea fiind cheltuielile de funcționare şi întreținere.

OANA BAHRIM

Decizie curoajoasă... Şi românii trebuie să înţeleagă

BRAVO ANGLIA!

Ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. Conservatorismul şi dragostea de țară a englezilor a englezilor a învins „prostia politicienilor" care s-au lăsat păcăliți de sloganul unei Europe mărețe din care beneficiile majore le culegeau americanii şi nemții. Am făcut această precizare, pentru că, după cel de-al doilea război mondial, americanii au luat de la nemți lucrul cel mai important pentru omenire- ştiința de carte. Este vorba de proiectele teribilelor rachete V1 care au băgat spaima în englezi şi care, după câteva luni americanii au fost declarați învingători asupra japoniei, prin cele două bombe atomice. 70 de ani a durat infuzia de capital a americanilor asupra Europenilor, mai puțin asupra englezilor. În schimb, cei mai câştigați au fost nemții care aud evenit economia nr. 1 din Europa şi a 4-a din lume. Englezii în schimb, n-au câştigat nimic, ei au fost doar plătitori pentru interesele americano-germane din Europa. În acest context, Anglia avea cea mai mare contribuție la fondurile Europene, în schimb neprimind mare lucru. Doar scursurile de şomeri venite din estul Europei, îngroşau rândurile şomerilor englezi, rămânând fără locuri de muncă populația autohtonă. Cu peste 52%, monarhia engleză a învins „prostia" unor conducători din est, conducători care nu au înțeles că cetățenii lor au devenit servitorii celorlalte țări din Europa. Trecerea la perioada anterioară pentru englezi va fi foarte uşoară, iar analiştii politici români „imbatabili în incompetență politică", vor lua plasă în aprecieri greşite asupra modelului englez privind economia de piață, în condițiile în care englezii au făcut prin „apariția fulgerătoare în UE", un gest de fair-play. Din punct de vedere economic, privind întinderea relațiilor economice avute cu mari țări precum: India, Indonezia, Africa de Sud şi altele, vor clasa Anglia în rândul primelor 2-3 puteri economice din lume, când în prezent a fost întrecută şi de către Germania. De aceea, credem că, trebuie să le urăm englezilor, care este şi o țară de navigatori, îndemnul marinăresc: „BUN KART ÎNAINTE"!

D.B.

Ziarul „ANCHETA“

Consiliul Județean cheltuie lunar peste 47 de milioane de lei

În luna mai, cel mai consistent buget de cheltuieli aparține Consiliului Județean Argeş. Bilanțul arată suma de 47.540.756 lei. Din aceasta, pentru aparatul propriu s-au atribuit 2.903.532 lei necesari pentru salarii, indemnizații, contribuții şi sporuri şi 1.187.596 lei pentru achitarea facturilor de servicii, întreținere, reparații şi utilități. Din restul sumei, 3.778.377 lei au mers către rambursările lunare aferente 11cilitelor contractate pentru investițiile în infrastructură, iar restul au fost direcționați către unitățile pe care Consiliul Județean Argeş le are în administrare: protecție civilă, şapte spitale, printre care şi Județeanul, bibliotecă, muzee, Poduri.

Inspectoratul de Poliţie - pe primul loc la cheltuieli

40.134.335 lei - aceasta este suma totală a cheltuielilor efectuate de Inspectoratul de Poliție al județului Argeş în luna mai. Doar pentru salariile de bază se alocă suma de 19.808.862 lei, la care se adaugă sporurile, ajutorul de hrană şi transport, contribuții şi indemnizațiile, ajungân-du-se la un total de 37.823.000 lei. Trebuie ținut cont în aceste calcule şi de numărul de angajați pe care îi are această instituție, sporurile speciale aplicate în funcție de condițiile de muncă, dar şi faptul că are sedii şi angajați în toate zonele Argeşului.

Peste 211 milioane lei pentru pensii şi ajutoare sociale în luna mai

În bilanțurile detaliate ale Casei Județene de Pensii Argeş şi ale Agenției Județene pentru Plăți şi Inspecție Socială sunt trecute, pe lângă cheltuielile de funcționare, şi sumele virate către populație sub formă de pensii, ajutoare sau indemnizații, care în luna mai s-au ridicat la un total de 211.024.885 lei, iar pentru transmiterea acestor drepturi s-au achitat 1.117.932 lei, contravaloarea facturilor de prestări servicii. Conform bilanțului, Casa Județeană de Pensii Argeş a virat către cei peste 155.900 de pensionari suma totală de aproximativ 68 milioane lei, iar AJPIS a virat circa 143 milioane lei sub formă de ajutoare sociale pentru persoane cu handicap sau invaliditate, indemnizații de creştere a copilului, ajutoare de încălzire.

Oficiul de Cadastru încasează mai mult decât cheltuie

Instituția care are cea mai bună balanță venituri-cheltuieli este Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară. Deşi entitatea publică consumă un buget de 2.149.640 lei, aceasta are venituri de 2.204.741 lei, proveniți din prestări servicii şi subvenții pentru instituții publice.

Penitenciarul Colibaşi ne costă

Locul şi condițiile speciale de muncă implică un consum mare de bani atât pentru salarizarea angajaților, cât şi pentru asigurarea funcționării. Astfel, Penitenciarul de Maxima Siguranță Colibaşi are cheltuieli pe o lună, aşa cum au fost în mai, de circa 11.269.000 lei, în condițiile în care are şi venituri de 11.482.000 lei, dar din care subvenția pentru instituții publice este de 11.131.000 lei. Aşa cum este de aşteptat, salariile de bază înghit 5.423.276 lei, la care se mai adaugă sporuri pentru condiții de muncă 743.398 lei, indemnizații de delegare 2.346 lei, alocații pentru locuințe 317.216 lei, alte drepturi salariale în bani 14.139 lei, norme de hrană 1.712.164 lei, uniforme şi echipament obligatoriu 275.987 lei, transportul la şi de la locul de muncă - 91.552 lei şi alte drepturi salariale în natură - 194.991 lei. Facturile de încălzire şi electricitate se ridica la aproximativ 567.000 lei, iar cele de apă, canalizare şi salubritate la 366 de mii lei. Hrana preparată pentru cei încarcerați aici costă 130.000 lei, iar pentru bunuri şi servicii necesare funcționării se mai cheltuie 174.000 lei.

FELICITĂRI cu ocazia „SFINŢILOR PETRU ŞI PAVEL“

Cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţenilor care îşi serbează ziua numelui, un călduros şi sincer “La mulţi ani!”

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, care poartă numele Sfinţilor Petru şi Pavel, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cu numele “Sfinţilor Petru şi Pavel”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor celor ce îţi serbează ziua numelui, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Domneşti, NICOLAE SMĂDU, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor ce poartă numele Sfinţilor Petru şi Pavel, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, primarul comunei Răteşti, MATEI GHEORGHE, urează cetăţenilor sărbătoriţi ai comunei, tradiţionalul „La mulţi ani”!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit” tuturor argeşenilor care îşi serbează numele, de Sfinţii Petru şi Pavel!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Sfinţilor Petru şi Pavel”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor care îşi serbează ziua numelui de Sfinţii Petru şi Pavel, tradiţionalul “La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia Sfinţilor Petru şi Pavel, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – nou ales în primul mandat, urează tuturor locuitorilor comunei, un călduros „La Mulţi Ani!”, cu ocazia sărbătorii Sfinţilor Petru şi Pavel.

REDACŢIA ZIARULUI „REFLECTOR ARGEŞEAN“, urează tuturor colaboratorilor, cititorilor, primarilor şi reprezentanţilor instituţiilor deconcentrate, care îşi serbează ziua numelui de „Sfinţii Petru şi Pavel“, un călduros “La mulţi ani”!